

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

12 martie 2020 *

„Ajutoare de stat – Ajutoare acordate de Spania în favoarea anumitor cluburi de fotbal profesionist – Garanție – Decizie prin care ajutoarele sunt declarate incompatibile cu piața internă – Avantaj – Întreprindere aflată în dificultate – Criteriul investitorului privat – Liniile directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate – Quantumul ajutorului – Beneficiarul ajutorului – Principiul nediscriminării – Obligația de motivare”

În cauza T-732/16,

Valencia Club de Fútbol, SAD, cu sediul în Valencia (Spania), reprezentată de J. García-Gallardo Gil-Fournier, de G. Cabrera López și de D. López Rus, avocați,

reclamantă,

susținută de

Regatul Spaniei, reprezentat de M. J. García-Valdecasas Dorrego și de M. J. Ruiz Sánchez, în calitate de agenți,

intervenient,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de G. Luengo, de B. Stromsky și de P. Němečková, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care se solicită anularea Deciziei (UE) 2017/365 a Comisiei din 4 iulie 2016 privind ajutorul de stat SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) pus în aplicare de Spania pentru Valencia Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD, și Elche Club de Fútbol, SAD (JO 2017, L 55, p. 12),

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnii H. Kanninen (raportor), președinte, J. Schwarcz și C. Iliopoulos, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 12 martie 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: spaniola.

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, Valencia Club de Fútbol, SAD, este un club de fotbal profesionist cu sediul în Valencia, în Spania.
- 2 Fundación Valencia este o fundație nonprofit al cărei obiectiv de bază este acela de a menține, de a transmite și de a promova aspectele sportive, culturale și sociale ale reclamantei și legătura acesteia cu suporterii săi.
- 3 La 5 noiembrie 2009, Instituto Valenciano de Finanzas (denumit în continuare „IVF”), instituția financiară din cadrul Generalitat Valenciana (guvernul regional din Valencia, Spania), a oferit o garanție pentru un împrumut bancar în valoare de 75 de milioane de euro acordat de Bancaja (devenită Bankia) pentru Fundación Valencia, prin intermediul căruia aceasta a achiziționat 70,6 % din acțiunile reclamantei.
- 4 Garanția acoperea în integralitate principalul împrumutului, plus dobânzile și costurile operațiunii garantate. În schimb, o primă anuală de garanție de 0,5 % trebuia să fie plătită de Fundación Valencia în favoarea IVF. IVF primea un gaj de rangul doi, cu titlu de contragaranție, asupra acțiunilor reclamantei achiziționate de Fundación Valencia. Durata împrumutului subiacent era de șase ani. Rata dobânzii pentru împrumutul subiacent era egală mai întâi cu 6 % în primul an, ulterior cu „Euro Interbank Offered Rate” (Euribor) pe un an majorată cu o marjă de 3,5 % cu o rată minimă de 6 %. Exista, de asemenea, un comision de angajament de 1 %. Calendarul de plată prevedea rambursarea dobânzilor începând cu luna august 2010 și rambursarea principalului în două tranșe de 37,5 milioane de euro, la 26 august 2014 și, respectiv, la 26 august 2015. Era prevăzut ca rambursarea împrumutului garantat (principal și dobânzi) să fie finanțată prin vânzarea acțiunilor reclamantei achiziționate de Fundación Valencia.
- 5 La 10 noiembrie 2010, IVF a majorat garanția acordată Fundación Valencia cu 6 milioane de euro, pentru a obține o majorare cu aceeași sumă a împrumutului deja acordat de Bankia, care viza întârzierile la plata principalului, a dobânzilor și a costurilor scadente, rezultate în urma nerespectării obligațiilor de plată a dobânzilor din 26 august 2010 aferente împrumutului garantat. Ca urmare a acestei majorări, calendarul inițial de plată a fost modificat și completat, stabilindu-se rambursări în valoare de 40,5 milioane de euro la 26 august 2014 și de 40,5 milioane de euro la 26 august 2015. Rata dobânzii împrumutului s-a menținut la aceeași valoare.
- 6 Informată cu privire la existența unor pretense ajutoare de stat acordate de guvernul regional din Valencia sub formă de garanții de împrumut bancar în favoarea Elche Club de Fútbol, SAD, a Hércules Club de Fútbol, SAD, și a reclamantei, Comisia Europeană, la 8 aprilie 2013, a invitat Regatul Spaniei să prezinte observații cu privire la aceste informații. Acesta din urmă a răspuns la 27 mai și la 3 iunie 2013.
- 7 Prin scrisoarea din 18 decembrie 2013, Comisia a informat Regatul Spaniei că a decis să inițieze procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 108 alineatul (2) TFUE. Regatul Spaniei a prezentat observații cu privire la decizia de inițiere a procedurii prin scrisoarea din 10 februarie 2014.
- 8 În cursul procedurii oficiale de investigare, Comisia a primit observații și informații din partea Regatului Spaniei, a IVF, a Liga Nacional de Fútbol Profesional (denumită în continuare „LFP”), a reclamantei și a Fundación Valencia.

- 9 Prin Decizia (UE) 2017/365 din 4 iulie 2016 privind ajutorul de stat SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) pus în aplicare de Spania pentru Valencia Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD, și Elche Club de Fútbol SAD (JO 2017, L 55, p. 12, denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia a constatat că garanția de stat acordată de IVF la 5 noiembrie 2009 pentru împrumutul bancar acordat Fundación Valencia pentru subscrierea de acțiuni ale reclamantei, în contextul operațiunii de majorare a capitalului decise de aceasta din urmă (denumită în continuare „măsura 1”), precum și majorarea acestuia decisă la 10 noiembrie 2010 (denumită în continuare „măsura 4”) (denumite în continuare împreună „măsurile în cauză”) constituie ajutoare ilegale și incompatibile cu piața internă, în valoare de 19 193 000 de euro și, respectiv, de 1 188 000 de euro (articolul 1). Comisia a somat, în consecință, Regatul Spaniei să recupereze de la reclamantă ajutoarele menționate (articolul 2), recuperarea trebuind să fie „imediată și efectivă” (articolul 3).
- 10 În decizia atacată, în primul rând, Comisia a considerat că măsurile în cauză, acordate de IVF, mobilizau resurse de stat și erau imputabile Regatului Spaniei. În al doilea rând, aceasta a apreciat că beneficiarul ajutorului era reclamanta, iar nu Fundación Valencia, care ar fi acționat ca vehicul financiar, ținând seama în special de obiectivul măsurilor în cauză care consta în facilitarea finanțării majorării capitalului reclamantei. Or, situația financiară a reclamantei la momentul acordării măsurilor în cauză ar fi fost cea a unei întreprinderi aflate în dificultate în sensul punctului 10 litera (a) sau al punctului 11 din Liniile directoare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO 2004, C 244, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 187, denumite în continuare „Liniile directoare privind salvarea și restructurarea”). Având în vedere criteriile definite de Comunicarea cu privire la aplicarea articolelor [107] și [108 TFUE] privind ajutoarele de stat sub formă de garanții (JO 2008, C 155, p. 10, denumită în continuare „Comunicarea privind garanțiile”) și ținând seama de situația financiară a reclamantei, precum și de condițiile garanției de stat de care a beneficiat, Comisia a concluzionat în sensul existenței unui avantaj necuvenit care ar fi putut să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența și să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre. Pe de altă parte, Comisia a cuantificat, în decizia atacată, elementul de ajutor pretins acordat reclamantei, bazându-se pe rata de referință aplicabilă în conformitate cu Comunicarea sa privind revizuirea metodei de stabilire a ratelor de referință și de scont (JO 2008, C 14, p. 6, denumită în continuare „Comunicarea privind ratele de referință”), în lipsa unei comparații corespunzătoare pe baza unor operațiuni similare realizate pe piață. La cuantificarea ajutorului în litigiu, Comisia a considerat că valoarea acțiunilor reclamantei gajate în favoarea IVF, cu titlu de contragarantie, era aproape egală cu zero. În sfârșit, Comisia a considerat, în decizia atacată, că ajutorul în litigiu nu era compatibil cu piața internă, în special având în vedere principiile și condițiile stabilite în Liniile directoare privind salvarea și restructurarea. Comisia a arătat în această privință că planul de viabilitate din mai 2009 al reclamantei nu era suficient de complet pentru a permite o restabilire a viabilității într-un termen rezonabil.

Procedura și concluziile părților

- 11 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 20 octombrie 2016, reclamanta a formulat prezenta acțiune.
- 12 Prin înscris separat depus la grefa Tribunalului la 28 octombrie 2016, reclamanta a introdus o cerere de măsuri provizorii prin care solicita, cu titlu principal, suspendarea executării articolelor 3 și 4 din decizia atacată în măsura în care Comisia dispune recuperarea de la aceasta a ajutoarelor pretins acordate.
- 13 Comisia a depus memoriul în apărare la grefa Tribunalului la 24 ianuarie 2017.
- 14 Prin Ordonanța din 23 martie 2017, președintele Camerei a patra a Tribunalului a admis intervenția Regatului Spaniei în susținerea concluziilor reclamantei.

- 15 Reclamanta a depus memoriul în replică la grefa Tribunalului la 29 martie 2017.
- 16 Regatul Spaniei a depus memoriul în intervenție la grefa Tribunalului la 2 iunie 2017.
- 17 Comisia a depus memoriul în duplică la grefa Tribunalului la 19 iunie 2017.
- 18 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 1 februarie, la 15 februarie, la 5 aprilie și la 27 iunie 2017, reclamanta a solicitat aplicarea regimului de confidențialitate față de Regatul Spaniei în privința anumitor elemente ale cererii introductive, ale memoriului în apărare, ale memoriului în replică și ale memoriului în duplică. Regatul Spaniei nu a ridicat obiecțiuni cu privire la cererile de aplicare a regimului de confidențialitate.
- 19 Comisia și reclamanta au depus observații cu privire la memoriul în intervenție la grefa Tribunalului la 14 și, respectiv, la 17 iulie 2017.
- 20 Prin Ordonanța din 22 martie 2018, Valencia Club de Fútbol/Comisia (T-732/16 R, nepublicată, EU:T:2018:171), confirmată în recurs [Ordonanța din 22 noiembrie 2018, Valencia Club de Fútbol/Comisia, C-315/18 P(R), EU:C:2018:951], președintele Tribunalului a respins cererea de măsuri provizorii și a dispus soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul.
- 21 Prin Ordonanța din 26 aprilie 2018, Valencia Club de Fútbol/Comisia (T-732/16, nepublicată, EU:T:2018:237), prin Ordonanța din 26 aprilie 2018, Valencia Club de Fútbol/Comisia (T-732/16, nepublicată, EU:T:2018:238) și prin Ordonanța din 26 aprilie 2018, Valencia Club de Fútbol/Comisia (T-732/16, nepublicată, EU:T:2018:239), președintele Camerei a patra a respins cererile de intervenție formulate de Fundación Valencia, de LFP și de Bankia.
- 22 Prin scrisoarea din 25 mai 2018, reclamanta a arătat că dorea să fie ascultată în ședință.
- 23 Prin scrisorile grefei Tribunalului din 5 februarie 2019, Tribunalul a adresat întrebări scrise tuturor părților, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 89 din Regulamentul său de procedură, la care acestea au răspuns la 20 februarie 2019.
- 24 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate în ceea ce o privește;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 25 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca nefondată;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 26 Regatul Spaniei solicită Tribunalului:
- admiterea acțiunii și anularea deciziei atacate;
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care face trimitere la anexa A.2

- 27 Comisia critică cererea introductivă întrucât face o trimitere generală la raportul consultanților mandatați de reclamantă, anexat la cererea introductivă ca anexa A.2.
- 28 Potrivit unei jurisprudențe constante, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din textul cererii introductive înseși. Deși cuprinsul acesteia poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la anumite pasaje din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, trebuie să figureze în cererea introductivă. Anexele nu pot fi luate în considerare decât în măsura în care susțin sau completează motivele sau argumentele invocate expres de reclamantă în cuprinsul concluziilor lor și atunci când este posibil să se determine cu precizie care sunt elementele conținute de acestea care susțin sau completează motivele sau argumentele respective (a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2018, Ryanair și Airport Marketing Services/Comisia, T-53/16, în recurs, EU:T:2018:943, punctul 379 și jurisprudența citată).
- 29 În speță, trebuie să se arate că cererea introductivă, departe de a face o trimitere generală la anexa A.2, identifică în mod sistematic, atunci când face referire la această anexă, aspectul sau aspectele specifice din aceasta care completează sau susțin argumentul enunțat în cererea introductivă. În plus, în cuprinsul cererii introductive sunt reproduse de mai multe ori extrase întregi din anexă. În consecință, trebuie să se constate că reclamanta nu a făcut o trimitere generală la anexa A.2, contrar susținerilor Comisiei, și că, prin urmare, acțiunea este admisibilă în această privință.

Cu privire la admisibilitatea argumentației dezvoltate în anexa A.2

- 30 Comisia susține că anexa A.2 este inadmisibilă în măsura în care conține argumente care nu ar fi redate în cererea introductivă.
- 31 Din examinarea anexei A.2 reiese că argumentele care sunt dezvoltate în aceasta au fost deja invocate în mod expres în cuprinsul cererii introductive. De altfel, Comisia nu a identificat argumentele care, în opinia sa, figurează în anexa menționată, fără să fi fost enunțate în cuprinsul cererii introductive.
- 32 În consecință, trebuie respinsă cauza de inadmisibilitate invocată de Comisie împotriva argumentației dezvoltate în anexa A.2.

Cu privire la admisibilitatea celui de al optulea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare

- 33 Potrivit reclamantei, din considerațiile prezentate în primele șapte motive reiese că decizia atacată este afectată de nemotivare în ceea ce privește aspecte esențiale pentru aprecierea existenței unui ajutor și a incompatibilității acestuia.

- 34 Interogată de Tribunal în ședință cu privire la respectarea cerințelor de claritate și de precizie, astfel cum rezultă din articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și din articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, reclamanta a arătat în esență în expunerea prezentului motiv, că a dorit să dea dovadă de concizie identificând, prin trimitere la alte motive ale acțiunii, șapte aspecte care manifestă, în opinia sa, o nemotivare.
- 35 În speță, Tribunalul constată că reclamanta se limitează la a reitera, în mod general, considerațiile care stau la baza celorlalte motive ale acțiunii. Astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, reclamanta nu precizează pasajele din decizia atacată care ar fi afectate de nemotivare și nici *a fortiori* motivul pentru care acestea nu ar oferi persoanelor interesate posibilitatea de a înțelege raționamentul reținut de Comisie
- 36 Pe de altă parte, trimiterile făcute de reclamantă la celelalte motive privesc în mod exclusiv lipsa unei analize sau a unei verificări, precum și erori de apreciere, care au legătură toate cu temeinicia motivării deciziei atacate.
- 37 Or, trebuie amintit că obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu. În consecință, criticile și argumentele care urmăresc contestarea temeiniciei unui act sunt lipsite de relevanță în cadrul unui motiv întemeiat pe nemotivare sau pe insuficiența motivării (Hotărârea din 30 mai 2017, Săfa Nicu Sepahan/Consiliul, C-45/15 P, EU:C:2017:402, punctul 85).
- 38 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se considere că prezentul motiv, astfel cum a fost expus, nu îndeplinește cerințele de claritate și de precizie care rezultă din articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și din articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.
- 39 În consecință, prezentul motiv trebuie declarat inadmisibil. În plus, împrejurările cauzei nu justifică autosesizarea Tribunalului cu privire la chestiunea respectării, de către Comisie, a obligației sale de motivare.

Cu privire la fond

- 40 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă opt motive, întemeiate:
- primul, în esență, pe erori vădite de apreciere în caracterizarea unui avantaj;
 - al doilea, invocat cu titlu subsidiar, pe o eroare vădită de apreciere în examinarea compatibilității pretinselor ajutoare;
 - al treilea-al cincilea, invocate cu titlu încă mai subsidiar, pe o eroare vădită de apreciere în stadiul calculării cuantumului ajutorului, pe alte erori în calcularea principalului și a dobânzilor și pe o încălcare a principiului proporționalității;
 - al șaselea, invocat cu titlu subsidiar, pe o eroare în identificarea beneficiarului pretinsului ajutor;
 - al șaptelea, pe o încălcare a principiului nediscriminării;
 - al optulea, pe o încălcare a obligației de motivare.
- 41 Motivele trebuie examinate în ordinea în care sunt invocate, cu excepția, pe de o parte, a celui de al șaselea motiv, care trebuie examinat în urma primului motiv, astfel cum reclamanta solicită Tribunalului și, pe de altă parte, a celui de al șaptelea motiv, care are legătură cu temeinicia calificării

drept ajutor ilegal și incompatibil și care trebuie examinat, în consecință, înainte de al treilea motiv, care privește calcularea cuantumului ajutorului. În sfârșit, trebuie amintit că Tribunalul s-a pronunțat deja cu privire la al optulea motiv, respingându-l (a se vedea punctele 33-39 de mai sus).

Cu privire la primul motiv, întemeiat în esență pe erori vădite de apreciere în caracterizarea unui avantaj

- 42 Primul motiv este structurat în trei aspecte, întemeiate pe erori vădite săvârșite de Comisie, în primul rând, în măsura în care a calificat reclamanta drept întreprindere aflată în dificultate, în al doilea rând, în măsura în care a constatat că măsurile în cauză acopereau mai mult de 80 % din valoarea împrumutului și, în al treilea rând, în măsura în care a concluzionat că reclamanta nu a plătit un preț de piață.

– Cu privire la conținutul primului motiv și la admisibilitatea sa în măsura în care privește măsura 4

- 43 Drept răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în cadrul măsurilor de organizare a procedurii și ulterior în ședință, reclamanta a arătat că primul motiv nu privea numai măsura 1, ci și măsura 4. În ședință, Comisia a invocat inadmisibilitatea prezentului motiv în măsura în care privește măsura 4.
- 44 Interogată, tot în același cadru, cu privire la admisibilitatea motivului în măsura în care privește măsura 4 având în vedere cerințele de claritate și de precizie care rezultă din articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și din articolul 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, reclamanta arată că măsura respectivă este menționată în mod expres în cererea introductivă, în enunțul concluziilor sale, precum și în introducerea expunerii de motive. În plus, în cadrul primului motiv, referirile generale la „garanție”, precum și menționarea „măsurilor de garantare în cauză”, trebuie, potrivit reclamantei, să fie înțelese în mod necesar ca incluzând atât măsura 1, cât și măsura 4. Pe de altă parte, raportul atașat în anexa A.2 ar efectua, pentru a susține toate motivele în cauză, inclusiv primul motiv, o evaluare economică globală a celor două măsuri. În sfârșit, reclamanta face trimitere la al doilea motiv invocat, în care susține că măsurile 1 și 4 constituie una și aceeași măsură de ajutor.
- 45 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței constante citate la punctul 28 de mai sus, este necesar, pentru ca o acțiune să fie admisibilă în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și al articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură, ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil din textul cererii introductive înseși. Astfel, simpla enunțare abstractă a unui motiv nu răspunde cerințelor prevăzute de Regulamentul de procedură (Hotărârea din 12 septembrie 2018, De Geoffroy și alții/Parlamentul, T-788/16, nepublicată, EU:T:2018:534, punctul 72).
- 46 În speță, reclamanta arată, ca introducere la partea din cererea introductivă formulată intitulată „În drept”, că apreciază că măsurile 1 și 4 nu constituie un ajutor de stat în măsura în care nu s-a demonstrat existența unui avantaj. Reiese că primul motiv, referitor la demonstrarea existenței unui avantaj, poate fi interpretat ca fiind îndreptat împotriva aprecierilor Comisiei formulate atât în privința măsurii 1, cât și a măsurii 4.
- 47 Cu toate acestea, astfel cum reiese din principiile amintite la punctul 45 de mai sus, pentru ca un motiv să fie admisibil, nu este suficient ca acesta să fie enunțat în mod abstract. Mai este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care acesta se întemeiază să rezulte coerent și comprehensibil din textul cererii introductive înseși.
- 48 În această privință, trebuie să se observe mai întâi că elementele prezentate în cadrul primului motiv din cererea introductivă nu menționează niciodată în mod expres măsura 4. În continuare, Tribunalul constată că argumentația reclamantei în susținerea primului motiv, inclusiv atunci când se întemeiază

pe raportul atașat în anexa A.2, se bazează în întregime pe postulatul că situația relevantă este cea care prevala la data acordării măsurii 1, în luna noiembrie 2009, și nu acoperă în schimb situația de la 10 noiembrie 2010, data acordării măsurii 4. Deși reclamanta face trimitere ulterior, în răspuns la întrebarea adresată de Tribunal, la argumentul prezentat în susținerea celui de al doilea motiv potrivit căruia măsurile 1 și 4 nu ar constitui în realitate decât una și aceeași măsură de ajutor, trebuie să se constate că acest argument nu este invocat în cererea introductivă în susținerea primului motiv.

49 Din cele ce precedă reiese că în cererea introductivă nu figurează nicio argumentație îndreptată în mod explicit împotriva caracterizării unui avantaj care rezultă din măsura 4. Pe de altă parte, argumentele prezentate în susținerea primului motiv și pretins îndreptate împotriva caracterizării unui avantaj care decurge din măsura 4 nu reies, cu claritatea necesară, din textul cererii introductive.

50 Prin urmare, primul motiv trebuie declarat inadmisibil în măsura în care privește măsura 4.

– Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o eroare vădită săvârșită de Comisie în măsura în care a calificat reclamanta drept întreprindere aflată în dificultate

51 Reclamanta, susținută de Regatul Spaniei, subliniază mai întâi caracterul specific al modelului de afaceri al cluburilor de fotbal profesionist, care se bazează pe diverși factori nefinanțari, precum funcțiile lor sociale și educative, de care Tratatul FUE ar ține de altfel seama la articolul 165 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE. Reclamanta apreciază, asemenea LFP în cursul procedurii administrative, că având în vedere acest caracter specific sectorial, aplicarea ca atare în speță a Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea nu era adecvată. În plus, Comisia ar fi trebuit să constate că valoarea contabilă a cluburilor de fotbal profesionist nu reflecta în mod necesar, pe de o parte, prețul pe care erau dispuși să îl plătească investitorii și, pe de altă parte, profitul așteptat în caz de revânzare a clubului.

52 În continuare, reclamanta reproșează Comisiei că a negat importanța valorii de piață a jucătorilor unui club de fotbal în aprecierea situației sale financiare. Se impută în special Comisiei faptul că a neglijat diferența dintre valoarea contabilă și valoarea de piață, deși a fost explicată de reclamantă în cursul procedurii administrative, și că a exagerat deprecierea valorii jucătorilor în cazul unei vânzări în regim de urgență consecutive unei situații de dificultate financiară, precum și volatilitatea care ar rezulta din riscul de vătămare, risc împotriva căruia reclamanta este asigurată.

53 În sfârșit, reclamanta invocă soliditatea și credibilitatea planului de viabilitate din anul 2009, ale cărui previziuni în ceea ce privește veniturile și cheltuielile erau adecvate, conforme cu rentabilitatea cluburilor de fotbal europene și spaniole comparabile și, prin urmare, suficiente pentru a permite o funcționare a clubului pe o bază viabilă. În această privință, Comisia nu se poate întemeia pe riscul de nerambursare a împrumutului garantat din anul 2009, în măsura în care Fundación Valencia, iar nu reclamantei, îi revenea obligația de a rambursa împrumutul menționat. În plus, se arată că veniturile au depășit în mare măsură previziunile planului de viabilitate și că această creștere reflectă printre altele executarea unui contract de radiodifuzare, încheiat înainte de acordarea garanției.

54 Comisia susține că niciunul dintre argumentele prezentate de reclamantă nu poate repune în discuție concluzia potrivit căreia aceasta din urmă se afla în dificultate la data acordării măsurilor în cauză.

55 Mai întâi, jurisprudența nu recunoaște nicio excepție specifică sportului în aplicarea normelor în materia ajutoarelor de stat. În plus, obiectivul afișat de IVF la momentul acordării măsurilor în cauză ar fi indiferent, noțiunea de ajutor, la fel ca noțiunea de dificultate financiară, fiind obiectivă. În orice caz, în analiza sa privind planul de viabilitate, Comisia ar fi ținut seama de elementele relevante ale contextului economic din sectorul fotbalului. Aceasta susține că împrejurarea că investitorii sunt dispuși să achiziționeze acțiuni ale unor cluburi care prezintă o valoare contabilă negativă nu repune

în discuție necesitatea de a dispune, înaintea unei astfel de investiții, de previziuni financiare fiabile și plauzibile, adăugând că în cursul procedurii administrative nu i s-ar fi prezentat niciun raport privind valoarea patrimoniului reclamantei.

- 56 În continuare, Comisia subliniază că, contrar susținerilor reclamantei, ea a ținut seama de valoarea de piață a jucătorilor acesteia, concluzionând însă că valoarea lor ridicată nu infirma concluzia potrivit căreia aceasta se afla în dificultate. În această privință, Comisia susține că exemplele de cesiune menționate de reclamantă privesc în esență transferuri intervenite după acordarea împrumutului garantat de IVF și demonstrează faptul că transferul unui jucător presupune negocieri îndelungate, ceea ce ar avea o incidență atunci când cesiunea trebuie să intervină rapid din cauza dificultăților financiare. Pe de altă parte, jucătorii nu pot fi transferați în mod simultan, întrucât nu ating o valoare de piață ridicată în același timp. În sfârșit, deși clubul este asigurat împotriva riscurilor la care sunt expuși jucătorii săi, nu este mai puțin adevărat că o vătămare are o incidență asupra valorii de vânzare a jucătorului și, indirect, asupra rezultatelor clubului.
- 57 În sfârșit, în ceea ce privește planul de viabilitate din anul 2009, Comisia consideră că reclamanta nu aduce niciun element care să repună în discuție constatarea potrivit căreia acest plan, pe de o parte, nu conținea nicio analiză de sensibilitate cu privire la riscurile care pot afecta rezultatele financiare ale reclamantei și, pe de altă parte, se întemeia pe perspective care nu erau de natură să permită restabilirea viabilității pe termen lung. În plus, Comisia contestă abordarea comparativă și sectorială adoptată în raportul atașat în anexa A.2 pentru a concluziona că reclamanta nu se afla în dificultate. În sfârșit, Comisia apreciază că problema capacității reclamantei de a rambursa împrumutul garantat este relevantă, contrar susținerilor acesteia din urmă din replică, în măsura în care este cert că ea este beneficiarul împrumutului menționat.
- 58 Trebuie amintit că, în domeniul specific al ajutoarelor de stat, Comisia este ținută de cadrele și de comunicările pe care le adoptă, în măsura în care acestea nu se îndepărtează de prevederile tratatului (Hotărârea din 2 decembrie 2010, *Holland Malt/Comisia*, C-464/09 P, EU:C:2010:733, punctul 47). În special, aceste texte nu pot fi interpretate într-un sens care să reducă domeniul de aplicare al articolelor 107 și 108 TFUE sau care să contravină obiectivelor vizate de acestea (Hotărârea din 11 septembrie 2008, *Germania și alții/Kronofrance*, C-75/05 P și C-80/05 P, EU:C:2008:482, punctele 61 și 65).
- 59 Pe de altă parte, nu ține de competența instanțelor Uniunii Europene ca, în cadrul acestui control, să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere economică. Astfel, controlul pe care instanțele Uniunii îl exercită cu privire la aprecierile economice complexe efectuate de Comisie este un control restrâns, care se limitează în mod necesar la verificarea respectării normelor de procedură și de motivare, a exactității materiale a situației de fapt, precum și a absenței unei erori vădite de apreciere și a unui abuz de putere (a se vedea Hotărârea din 2 septembrie 2010, *Comisia/Scott*, C-290/07 P, EU:C:2010:480, punctul 66 și jurisprudența citată).
- 60 În această privință, dintr-o jurisprudență constantă reiese că, pentru a constata că o întreprindere se află în dificultate, Comisia se întemeiază pe aprecieri economice complexe asupra cărora Tribunalul exercită numai un control restrâns (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 septembrie 2008, *Kahla/Thüringen Porzellan/Comisia*, T-20/03, EU:T:2008:395, punctul 133, Hotărârea din 3 martie 2010, *Freistaat Sachsen/Comisia*, T-102/07 și T-120/07, EU:T:2010:62, punctele 122 și 157, Hotărârea din 12 mai 2011, *Région Nord-Pas-de-Calais și Communauté d'agglomération du Douaisis/Comisia*, T-267/08 și T-279/08, EU:T:2011:209, punctul 153, și Hotărârea din 3 iulie 2013, *MB System/Comisia*, T-209/11, nepublicată, EU:T:2013:338, punctul 37).
- 61 Cu toate acestea, deși Comisia se bucură de o largă putere de apreciere a cărei exercitare presupune evaluări de ordin economic care trebuie efectuate în contextul Uniunii, aceasta nu înseamnă că instanța Uniunii trebuie să se abțină să controleze interpretarea dată de Comisie datelor de natură economică. Astfel, potrivit jurisprudenței, instanța Uniunii trebuie nu numai să verifice exactitatea

materială a elementelor de probă invocate, fiabilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie ansamblul datelor pertinente care trebuie luate în considerare pentru aprecierea unei situații complexe și dacă sunt de natură să susțină concluziile deduse (Hotărârea din 2 septembrie 2010, Comisia/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, punctele 64 și 65, și Hotărârea din 2 martie 2012, Țările de Jos/Comisia, T-29/10 și T-33/10, EU:T:2012:98, punctul 102).

- 62 În speță, Comisia s-a întemeiat, în considerentele (73)-(77) ale deciziei atacate, pe punctul 10 litera (a) și pe punctul 11 din Liniile directe privind salvarea și restructurarea pentru a califica reclamanta drept întreprindere aflată în dificultate la data adoptării măsurii 1.
- 63 Punctul 10 litera (a) din Liniile directe privind salvarea și restructurarea prevede că o întreprindere este considerată, în principiu și indiferent de dimensiunea ei, că se află în dificultate, dacă este vorba despre „o societate cu răspundere limitată, în care mai mult de jumătate din capitalul social a dispărut, peste un sfert din acest capital fiind pierdut în ultimele 12 luni”. În continuare, potrivit punctului 11, „[c]hiar și atunci când niciuna dintre condițiile prevăzute la punctul 10 nu este îndeplinită, o întreprindere poate să fie totuși considerată în dificultate, în special în cazul în care sunt prezente simptomele obișnuite ale unei întreprinderi aflate în dificultate, cum ar fi: creșterea pierderilor, scăderea cifrei de afaceri, creșterea inventarelor pe stocuri, supracapacitate, flux de capital în declin, îndatorare crescută, creșterea comisioanelor financiare și scăderea sau dispariția valorii activului net”.
- 64 Comisia arată mai întâi, în considerentul (73) al deciziei atacate, că deși capitalul social al reclamantei nu a scăzut în cursul celor trei ani fiscali care preced acordarea măsurii 1, capitalul propriu al acesteia era negativ la încheierea anilor fiscali 2006/2007 și 2008/2009. În plus, ea arată că „peste un sfert din [capitalul social] a fost pierdut în anul fiscal care s-a încheiat în iunie 2009”. Împreună, aceste elemente sunt suficiente, potrivit Comisiei, pentru a considera că criteriile prevăzute la punctul 10 litera (a) din Liniile directe privind salvarea și restructurarea erau îndeplinite, în măsura în care dacă reclamanta ar fi adoptat măsuri adecvate pentru a-și restabili patrimoniul, de exemplu prin capitalizarea pierderilor, întregul capital social al acesteia ar fi fost pierdut, întrucât acesta era mai mic decât pierderile acumulate [considerentul (74)].
- 65 În continuare, Comisia consideră, în considerentul (75) al deciziei atacate, că criteriile prevăzute la punctul 11 din Liniile directe privind salvarea și restructurarea erau de asemenea îndeplinite. Ea arată în această privință că reclamanta a suferit pierderi semnificative în exercițiile financiare 2006/2007 și 2008/2009, și anume de 26,1 milioane și, respectiv, de 59,2 milioane de euro, și că cifra de afaceri a acesteia s-a redus cu peste 20 %, de la 107,6 milioane de euro (anul fiscal 2006/2007) la 82,4 milioane de euro (anul fiscal 2008/2009). Comisia adaugă că reclamanta avea o datorie semnificativă, după cum atestă raportul datoriei/capital propriu al acesteia, care era de 73,5 în luna iunie 2008 și negativ în luna iunie 2007 și în luna iunie 2009.
- 66 În speță, trebuie să se examineze mai întâi dacă sunt îndeplinite criteriile prevăzute la punctul 10 litera (a) din Liniile directe privind salvarea și restructurarea. Numai în cazul în care criteriile menționate nu sunt îndeplinite va trebui, dacă este cazul, să se examineze situația reclamantei în raport cu punctul 11 din liniile directe menționate.
- 67 Pentru a stabili dacă aceste criterii sunt îndeplinite, este necesar să se precizeze mai întâi conținutul noțiunilor de dispariție și de pierdere a capitalului social menționate la punctul 10 din Liniile directe privind salvarea și restructurarea (a se vedea punctul 63 de mai sus), în măsura în care acesta este discutat de părți având în vedere în special constatarea, în considerentul (73) al deciziei atacate, că capitalul social al reclamantei nu a scăzut înainte de acordarea măsurii 1 (a se vedea punctul 64 de mai sus). Astfel, Comisia a susținut în ședință că expresia „mai mult de jumătate din capitalul social a dispărut” trebuie înțeleasă ca acoperind ipoteza în care patrimoniul net al unei întreprinderi era atât de redus încât era mai mic decât jumătate din capitalul social al acesteia. Împrejurarea că valoarea capitalului social rămâne constantă ar fi indiferentă. În schimb, Regatul

Spaniei susține în esență că Comisia confundă noțiunile de capital social și de capital propriu, astfel încât constatarea din decizia atacată privind absența unei scăderi a capitalului social al reclamantei ar fi trebuit să o conducă la excluderea aplicării în speță a punctului 10 litera (a) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea.

- 68 În această privință, dispozițiile punctului (10) litera (a) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea fac trimitere „prin analogie” la articolul 17 din A doua Directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 58 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 1977, L 26, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 8), devenit, la data adoptării deciziei atacate, articolul 19 din Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf TFUE, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO 2012, L 315, p. 74), care prevede că, „[î]n cazul unei pierderi semnificative de capital subscris, trebuie convocată o adunare generală a acționarilor în termenul prevăzut de legislația statului membru în cauză, pentru a analiza dacă societatea comercială ar trebui lichidată sau dacă ar trebui adoptate alte măsuri”, cuantumul acestei pierderi neputând fi stabilit de statele membre „la o valoare mai mare de jumătate din capitalul subscris”. În cadrul directivelor citate anterior, noțiunea de „capital subscris” se confundă cu cea de „capital social” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2000, Diamantis, C-373/97, EU:C:2000:150, punctele 3 și 32). Având în vedere obiectivul urmărit de aceste dispoziții, care consacră o obligație specifică de convocare a adunării generale, și economia textului în care se încadrează, care vizează în mod distinct și separat cazurile de „reducere a capitalului [social]” și afirmă competența adunării generale în această privință, reiese în mod evident că „pierder[ea] semnificativ[ă] de capital [social]” menționată la articolul 17 din A doua directivă 77/91 nu poate fi asimilată unei reduceri a capitalului social decise de organele sociale competente, ci acoperă mai degrabă ipoteza unei scăderi a capitalului propriu care poate conduce, eventual, la adoptarea de către organele sociale menționate a unei decizii de reducere a capitalului social al societății în cauză. Or, ținând seama de legătura stabilită de punctul 10 litera (a) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea cu dispozițiile directivelor sus-menționate, noțiunile de dispariție și de pierdere a capitalului social care figurează la punctul 10 litera (a) din liniile directoare menționate trebuie interpretate în mod coerent cu cea de „pierder[e] semnificativ[ă] de capital [social]” menționată în directivele respective.
- 69 De altfel, Tribunalul a statuat deja că nivelul capitalului propriu este un indicator pertinent pentru a se stabili dacă există o dispariție sau o pierdere a capitalului social în sensul punctului 10 litera (a) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea, în pofida absenței unei constatări privind o reducere a capitalului social (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2005, Corsica Ferries France/Comisia, T-349/03, EU:T:2005:221, punctul 196, și Hotărârea din 3 martie 2010, Freistaat Sachsen/Comisia, T-102/07 și T-120/07, EU:T:2010:62, punctul 106).
- 70 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se considere că Comisia se putea întemeia pe nivelul capitalului propriu al reclamantei pentru a stabili dacă erau îndeplinite criteriile prevăzute la punctul 10 litera (a) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea.
- 71 În speță, Comisia constată, în considerentul (73) al deciziei atacate, că din situațiile financiare ale reclamantei rezultă un capital propriu negativ din cauza pierderilor cumulate mai mari decât întregul capital social al acesteia la încheierea anului fiscal 2008/2009. De asemenea, Comisia afirmă, în același considerent, că „peste un sfert din [capitalul social] a fost pierdut în anul fiscal care s-a încheiat în iunie 2009”. Această afirmație este susținută de datele financiare ale reclamantei reluate în considerentul (15) al deciziei atacate. Astfel, capitalul propriu al reclamantei reprezenta puțin peste jumătate din capitalul social al acesteia în luna iunie 2008 (5,9 și, respectiv 9,2 milioane de euro) și a

devenit negativ în luna iunie 2009, astfel cum tocmai s-a amintit, cu consecința că peste jumătate din capitalul social și, prin urmare, *a fortiori* peste un sfert din acesta, a fost „pierdut” în anul fiscal 2008/2009.

- 72 Rămâne să se aprecieze dacă cele trei argumente invocate de reclamantă în cadrul prezentului aspect și întemeiate, primul, pe caracterul specific al sectorului fotbalului profesionist, al doilea, pe ignorarea valorii de piață a jucătorilor reclamantei și, al treilea, pe soliditatea și pe credibilitatea planului de viabilitate din anul 2009 sunt, în tot sau în parte, de natură să repună în discuție concluzia Comisiei potrivit căreia, în temeiul nivelului capitalului propriu al acesteia, reclamanta era o întreprindere aflată în dificultate în raport cu criteriile prevăzute la punctul 10 litera (a) din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea.
- 73 În primul rând, în ceea ce privește caracterul specific al sectorului fotbalului profesionist, trebuie să se constate, mai întâi, că articolul 165 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE prevede că „Uniunea contribuie la promovarea obiectivelor europene ale sportului, având în vedere totodată caracterul specific [...], precum și funcția socială și educativă a sportului”.
- 74 În această privință, deși cerințele stabilite prin articolul 165 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE presupun că, dacă este cazul, Comisia apreciază compatibilitatea unui ajutor în raport cu obiectivul de promovare a sportului, în cadrul largii puteri de apreciere care îi aparține în acest stadiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iunie 2016, Magic Mountain Kletterhallen și alții/Comisia, T-162/13, nepublicată, EU:T:2016:341, punctele 79 și 80), nu este mai puțin adevărat că, în stadiul prealabil al calificării unei măsuri drept ajutor, articolul 107 alineatul (1) TFUE nu face distincție în funcție de cauzele sau de obiectivele intervențiilor statului, ci le definește în funcție de efecte (Hotărârea din 9 iunie 2011, Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, C-71/09 P, C-73/09 P și C-76/09 P, EU:C:2011:368, punctul 94).
- 75 Astfel, Curtea a statuat, în ceea ce privește necesitatea, care decurge din Tratatul FUE, de a lua în considerare cerințele legate de protecția mediului, că aceasta nu justifică excluderea unei măsuri din domeniul de aplicare al articolului 107 alineatul (1) TFUE, astfel de cerințe putând fi luate în considerare în mod util, în orice caz, cu ocazia aprecierii compatibilității acesteia conform articolului 107 alineatul (3) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 decembrie 2008, British Aggregates/Comisia, C-487/06 P, EU:C:2008:757, punctul 92).
- 76 Pe de altă parte, natura economică a practicii fotbalistice a cluburilor profesionale, deja recunoscută de Tribunal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 ianuarie 2005, Piau/Comisia, T-193/02, EU:T:2005:22, punctul 69), nu este contestată de reclamantă.
- 77 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se constate că Comisia nu era obligată, în temeiul articolului 165 alineatul (1) al doilea paragraf TFUE, să țină seama de alt caracter specific al reclamantei, în calitate de club de fotbal profesionist, decât cel care este relevant în mod direct pentru examinarea noțiunii obiective de întreprindere aflată în dificultate.
- 78 Cu toate acestea, reclamanta reproșează Comisiei că, prin abordarea sa, a omis să țină seama de o serie de factori prezenți ca „nefinanciari” și specifici pentru modelul de afaceri al cluburilor de fotbal profesionist, precum obiectivele de performanță sportivă sau numărul de suporteri și de abonați.
- 79 Trebuie să se arate că în acest caz reclamanta doar evocă parametri care au o incidență directă asupra performanței economice și, prin urmare, asupra rezultatelor financiare ale unui club de fotbal profesionist. Reclamanta evocă de altfel în concluziile sale scăderea semnificativă a veniturilor sale generată de neparticiparea sa la Liga Campionilor a Uniunii Asociațiilor Europene de Fotbal (UEFA) în sezonul 2008-2009. Rezultă că examinarea rezultatelor financiare ale reclamantei de către Comisie ține seama în mod necesar de parametrii evocați mai sus, în măsura în care aceștia din urmă au o incidență asupra solidității financiare a reclamantei.

- 80 De asemenea, Comisia a evocat în mod specific mai mulți dintre acești factori, precum performanța sportivă sau capacitatea suporterilor de a achiziționa bilete sau abonamente, în analiza sa privind planul de viabilitate din anul 2009 [considerentul (110) al deciziei atacate]. Prin urmare, argumentul reclamantei nu este susținut în fapt.
- 81 În plus, trebuie să se arate că argumentația reclamantei se întemeiază pe afirmații generale comune întregului sector, care nu sunt de natură să repună în discuție concluziile Comisiei referitoare la situația economică și financiară proprie reclamantei.
- 82 Reclamanta susține de asemenea că valoarea contabilă a cluburilor de fotbal profesionist nu reflectă în mod necesar prețul lor de achiziție sau de revânzare. Astfel, investitori privați ar fi dispuși să plătească sume semnificative pentru a prelua controlul cluburilor de fotbal a căror valoare contabilă este negativă.
- 83 Reclamanta se limitează însă la a însoți această afirmație cu două exemple de cluburi de fotbal engleze, care prezentau o valoare contabilă negativă, preluate între anul 2007 și anul 2009. În orice caz, prin generalitatea sa, o astfel de argumentație nu este de natură să răstoarne constatarea la care a ajuns Comisia după examinarea situației individuale a reclamantei (a se vedea punctele 64 și 65 de mai sus), amintindu-se că noțiunea de întreprindere aflată în dificultate se apreciază numai pe baza unor indicii concrete privind situația financiară și economică a întreprinderii în cauză (Hotărârea din 6 aprilie 2017, Regione autonoma della Sardegna/Comisia, T-219/14, EU:T:2017:266, punctul 184).
- 84 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul referitor la ignorarea de către Comisie a valorii de piață a jucătorilor reclamantei în aprecierea situației sale financiare, trebuie să se arate, cu titlu introductiv, că Liniile directoare privind salvarea și restructurarea, în versiunea aplicabilă în speță, prevăd că Comisia consideră „în principiu” că o întreprindere se află în dificultate în prezența situațiilor menționate la punctul 10 litera (a). Astfel, Comisia a stabilit o orientare care, prin însuși modul său de redactare, îi oferă posibilitatea de a se îndepărta de la ea [a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 aprilie 2017, Saremar/Comisia, T-220/14, EU:T:2017:267, punctul 174 (nepublicată)].
- 85 Pe de altă parte, astfel cum se amintește la punctul 9 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea, noțiunea de întreprindere aflată în dificultate se referă la o întreprindere care nu este capabilă, din resurse proprii sau cu fonduri pe care le poate obține de la proprietarul, acționarii sau creditorii săi, să oprească pierderile care, fără intervenția din exterior a autorităților publice, o vor condamna, aproape sigur, la ieșirea din afaceri în termen scurt sau mediu. Deși Comisia are dreptul să furnizeze anumite indicii deosebit de pregnante ale dificultăților financiare la punctele 10 și 11 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea, care oferă o ilustrare concretă a noțiunii de întreprindere aflată în dificultate, ea nu poate totuși să renunțe la puterea de apreciere care îi aparține atunci când efectuează aprecieri economice complexe, astfel cum este cazul în speță în ceea ce privește examinarea situației financiare a reclamantei (a se vedea punctul 60 de mai sus).
- 86 Acest lucru fiind amintit, trebuie să se constate mai întâi că Comisia nu a ignorat nici valoarea de piață, nici valoarea contabilă a jucătorilor reclamantei, în măsura în care a ținut seama de acestea pentru a concluziona că nu se putea considera că ratingul financiar al reclamantei este sub categoria JRC la data acordării măsurilor în cauză [considerentele (80) și (81) ale deciziei atacate].
- 87 Cu toate acestea, Comisia consideră, în considerentul (82) al deciziei atacate, că „valoarea contabilă relativ ridicată a jucătorilor de fotbal ai Valencia CF (active) nu poate însemna că respectivul club nu se afla în dificultate financiară”. Ea arată, în această privință, că „valoarea în cadrul unei vânzări în regim de urgență [a jucătorilor Valencia CF] ar fi relativ scăzută, deoarece cumpărătorii ar utiliza informațiile deținute cu privire la dificultățile în care se află vânzătorul (Valencia CF) pentru a scădea prețurile”. Ea arată în plus că valoarea de piață a acestor jucători era supusă producerii unor evenimente aleatorii semnificative, în special în caz de vătămări.

- 88 Rezultă că, deși, contrar susținerilor reclamantei, Comisia nu a refuzat să țină seama de valoarea de piață a jucătorilor acesteia pentru a concluziona, în considerentele (80) și (81) ale deciziei atacate, că ratingul financiar al reclamantei nu putea fi sub categoria JRC, ea a considerat în schimb în considerentul (82), pe baza riscurilor de depreciere în caz de vânzare în regim de urgență, precum și a evenimentelor aleatorii care fac ca valoarea jucătorilor să fie mai volatilă, că existența acestor active nu repunea în discuție concluzia sa potrivit căreia reclamanta era o întreprindere aflată în dificultate. Comisia a precizat în ședință că, pentru a stabili dacă reclamanta se afla în dificultate, ea s-a întemeiat numai pe valoarea contabilă a jucătorilor acesteia și a considerat, pentru motivele care tocmai au fost amintite, că valoarea de piață era lipsită de relevanță.
- 89 În consecință, rămâne să se stabilească dacă aceste aprecieri efectuate de Comisie cu privire la conținutul și la fiabilitatea evaluării jucătorilor reclamantei la valoarea lor de piață sunt afectate de erori vădite.
- 90 *Primo*, în ceea ce privește riscurile de depreciere a valorii jucătorilor în caz de vânzare în regim de urgență, trebuie să se constate în prealabil că, independent de calificarea drept întreprindere aflată în dificultate în discuție în speță, este cert că reclamanta avea cel puțin o necesitate de lichidități la încheierea anului fiscal 2008/2009. Or, este plauzibil ca astfel de împrejurări, în special dacă sunt cunoscute de un dobânditor potențial, să fie utilizate de acesta din urmă pentru a negocia un preț de revânzare a jucătorilor mai mic decât valoarea de piață estimată a acestora.
- 91 Constatarea care precedă nu este repusă în discuție de invocarea, de către reclamantă, a mai multe exemple de transferuri de jucători intervenite la un preț apropiat de valoarea de piață estimată a acestora. Pe de o parte, majoritatea exemplelor citate privesc fie perioada ulterioară deciziei de acordare a măsurii 1, fie o perioadă anterioară perioadei avute în vedere în decizia atacată, fie un an fiscal în cursul căruia rezultatele financiare ale reclamantei s-au îmbunătățit. Prin urmare, aceste exemple nu sunt de natură să infirme constatarea potrivit căreia, în cazul unor dificultăți financiare dovedite și cunoscute, precum cele constatate la încheierea anului fiscal 2008/2009, cluburile cu care reclamanta negociază un transfer ar profita de această informație pentru a obține un preț mai mic decât valoarea de piață a jucătorului în cauză. Pe de altă parte, deși este adevărat că reclamanta menționează, în cadrul prezentei acțiuni, un caz de transfer intervenit puțin înainte de acordarea măsurii 1 la un preț mai mare decât valoarea de piață estimată a jucătorului, trebuie să se observe, asemenea Comisiei, că este vorba despre un caz izolat și că, în plus și invers, un transfer realizat la același moment s-a efectuat pentru un preț mai mic decât valoarea de piață estimată.
- 92 *Secundo*, în ceea ce privește volatilitatea valorii de piață a jucătorilor, având în vedere evenimentele aleatorii cu care se pot confrunta, trebuie de asemenea să se arate că această afirmație nu este neplauzibilă. Argumentele prezentate de reclamantă nu sunt de natură să repună în discuție această constatare. Pe de o parte, împrejurarea, evidențiată de reclamantă, că este asigurată împotriva riscului de deces sau de invaliditate totală permanentă a jucătorilor săi nu este de natură să o imunizeze împotriva riscului de pierdere a valorii jucătorilor asociat unei vătămări care scade, numai în mod tranzitoriu, randamentul jucătorului în cauză. Pe de altă parte, trebuie relativizată întinderea argumentului reclamantei potrivit căruia volatilitatea valorii de piață a unui jucător este nivelată din moment ce trebuie să se judece la nivel de echipă. Astfel, după cum arată Comisia, performanța unui jucător și, prin urmare, valoarea sa depinde, cel puțin în parte, de starea și de performanța restului echipei.
- 93 În plus, Tribunalul arată că, în cadrul puterii de apreciere care îi aparține în prezența unor aprecieri economice complexe, Comisia poate alege să privilegieze, pentru a aprecia situația financiară a unei întreprinderi, evaluarea activelor care reiese din evidența contabilă a acesteia, pentru motivul că aceasta din urmă este mai prudentă decât ar fi o evaluare întemeiată pe o estimare a prețului de piață.
- 94 Din cele ce precedă rezultă că aprecierile Comisiei cu privire la conținutul și la fiabilitatea evaluării jucătorilor reclamantei la valoarea de piață a acestora nu sunt afectate de erori vădite.

- 95 În al treilea și în ultimul rând, în ceea ce privește invocarea solidității și a credibilității planului de viabilitate din anul 2009, trebuie să se arate că acest argument, care este dezvoltat în cadrul primului aspect întemeiat pe o pretinsă eroare în calificarea reclamantei drept întreprindere aflată în dificultate, vine de asemenea în susținerea celui de al doilea motiv, prezentat cu titlu subsidiar și referitor la compatibilitatea ajutorului în cauză.
- 96 În această privință, deși, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 34 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea, ajutoarele acordate unor întreprinderi aflate în dificultate trebuie să fie legate de un plan de restructurare pentru a fi declarate compatibile cu articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 martie 2001, Franța/Comisia, C-17/99, EU:C:2001:178, punctul 45), trebuie să se constate că existența și conținutul unui astfel de plan constituie de asemenea în speță elemente relevante pentru a se stabili dacă, din perspectiva articolului 107 alineatul (1) TFUE, din garanția în litigiu rezultă un avantaj (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2000, EPAC/Comisia, T-204/97 și T-270/97, EU:T:2000:148, punctele 72-74). Astfel, perspectivele de restabilire a situației financiare a reclamantei care reies, eventual, din planul de viabilitate din anul 2009 au o incidență cel puțin indirectă asupra riscului de activare a garanției menționate, în măsura în care rambursarea împrumutului subiacent de către Fundación Valencia trebuia să se efectueze prin intermediul revânzării acțiunilor reclamantei (a se vedea punctul 4 de mai sus), a căror valoare este în mod necesar afectată de situația financiară a acesteia din urmă.
- 97 În speță, în considerentele (58) și (59) ale deciziei atacate, Comisia arată că planul de viabilitate, pe de o parte, nu conținea nicio analiză de sensibilitate și, pe de altă parte, se baza pe perspective care nu erau de natură să permită restabilirea viabilității pe termen lung.
- 98 În ceea ce privește primul motiv, reclamanta nu contestă faptul că planul de viabilitate nu conținea o analiză de sensibilitate, dar susține că proiecțiile planului erau totuși adecvate, în măsura în care erau întemeiate pe evoluții plauzibile ale veniturilor și ale costurilor acesteia.
- 99 Astfel, critica formulată de reclamantă nu poate repune în discuție motivul întemeiat, în decizia atacată, pe lipsa unei analize de sensibilitate, pe care Comisia putea să o considere în mod justificat ca atestând o lipsă de robustețe a previziunilor stabilite în cadrul planului de viabilitate. Reclamanta nu susține în această privință că piața pe care este activă este atât de lipsită de elemente aleatorii și de riscuri încât nu ar fi necesar să se stabilească mai multe scenarii de evoluție a cheltuielilor și a veniturilor care să reflecte ipoteze optimiste, pesimiste și intermediare (a se vedea în această privință punctul 36 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea).
- 100 În plus, din răspunsurile reclamantei la întrebările scrise adresate de Tribunal în cadrul măsurilor de organizare a procedurii reiese că previziunile planului de viabilitate pe care le prezintă ca fiind „conservatoare” se întemeiază în realitate, pentru o serie de parametri, în special în ceea ce privește veniturile, pe proiecții care nu țin nicidecum seama de apariția potențială a unor evenimente negative.
- 101 În ceea ce privește al doilea motiv amintit la punctul 97 de mai sus, reclamanta contestă analiza Comisiei evidențiind restabilirea prevăzută a profiturilor într-o perioadă de cinci ani, precum și faptul că rentabilitatea clubului era în concordanță cu mediile observate în sector.
- 102 În această privință, trebuie să se observe mai întâi că orizontul temporal reținut de planul de viabilitate din anul 2009 pentru o restabilire a profiturilor, și anume cinci ani, nu pare nerezonabil, în lipsa unor elemente în sens contrar prezentate de Comisie.
- 103 În continuare, trebuie să se observe că argumentația reclamantei se întemeiază în esență pe împrejurarea că la sfârșitul punerii în aplicare a planului de viabilitate rezultatele sale financiare ar fi în concordanță cu rentabilitatea medie constatată în sector, în pofida constatării Comisiei, în decizia

atacată, potrivit căreia rentabilitatea reclamantei ar rămâne foarte scăzută, ținând seama de marja de exploatare și de profitul înainte de impozitare așteptate la finalul punerii în aplicare a planului de viabilitate.

104 Or, astfel cum arată în esență Comisia, referirea la o rentabilitate medie a sectorului este inoportună, întrucât statele membre ar putea în acest caz să justifice orice investiție în sectoarele aflate în declin, deficitare sau caracterizate printr-o rentabilitate scăzută, cu condiția ca perspectivele de profit ale acestora să se încadreze în media sectorului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 2014, Spania și alții/Comisia, T-319/12 și T-321/12, nepublicată, EU:T:2014:604, punctul 44). În speță, elementele prezentate de reclamantă, presupunând că urmăresc să demonstreze că performanța estimată în planul de viabilitate din anul 2009 se încadrează în media sectorului, nu repun în discuție constatarea potrivit căreia rentabilitatea estimată ar rămâne, în orice caz, foarte scăzută.

105 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se concluzioneze că Comisia nu a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a constatat că planul de viabilitate din anul 2009 nu era suficient de solid și de credibil pentru a demonstra capacitatea reclamantei de a-și restabili situația financiară.

106 Prin urmare, trebuie respins primul aspect al prezentului motiv.

– Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o eroare vădită săvârșită de Comisie în măsura în care aceasta a considerat că măsura 1 acoperea mai mult de 80 % din împrumutul subiacent

107 Reclamanta, susținută de Regatul Spaniei, contestă faptul că măsura 1 ar acoperi 100 % din valoarea împrumutului de 75 de milioane de euro acordat de Bankia. Reclamanta se întemeiază, în această privință, pe valoarea participației deținute de Fundación Valencia în capitalul său și gajate în favoarea IVF, care conduce, oricare ar fi metoda de evaluare utilizată, la diminuarea expunerii IVF la mai puțin de 80 % din cuantumul împrumutului.

108 Regatul Spaniei adaugă că, presupunând chiar că garanția acoperă 100 % din împrumutul în cauză, acest nivel de acoperire era justificat de condițiile măsurii 1 în ansamblu, ținând seama de valoarea clubului, de drepturile și de mijloacele de control importante ale reclamantei conferite astfel IVF, de previziunile de aporturi și de venituri, precum și de valoarea ridicată a acțiunilor gajate în favoarea IVF.

109 În speță, Comisia a considerat, în considerentul (86) litera (b) al deciziei atacate, că garanția în litigiu acoperea peste 100 % din împrumutul subiacent, și anume în integralitate principalul, plus dobânzile și costurile operațiunii garantate [considerentul (8) al deciziei atacate].

110 De la bun început, trebuie să se arate că argumentația dezvoltată de reclamantă în susținerea prezentului aspect se întemeiază pe o confuzie între, pe de o parte, chestiunea privind întinderea acoperirii prin garanția în cauză a obligației de rambursare de către Fundación Valencia a împrumutului de 75 de milioane de euro acordat de Bankia și, pe de altă parte, chestiunea, distinctă, privind riscul financiar la care se expune IVF în caz de neexecutare de către Fundación Valencia a obligației sale de rambursare. În primul caz, este vorba despre aprecierea obligației care revine IVF din punct de vedere juridic. În al doilea caz, este vorba despre aprecierea riscului financiar la care este expus IVF.

111 Or, astfel cum amintește în mod întemeiat Comisia fără ca acest aspect să fie contestat de reclamantă, IVF ar fi obligată efectiv la plata în întregime a datoriei exigibile dacă Bankia ar decide să o cheme în garanție. Rezultă că garanția acordată de IVF în cadrul măsurii 1 acoperea 100 % din împrumutul în cauză.

112 În plus, reținerea interpretării propuse de reclamantă în ceea ce privește întinderea acoperirii unei garanții, care constă în esență în integrarea valorii contragaranțiilor care pot fi activate de garantul public, ar contraveni obiectivului urmărit prin luarea în considerare a acestui parametru, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 3.2 litera (c) din Comunicarea privind garanțiile. Astfel, este vorba despre stimularea creditorului să evalueze corespunzător, să asigure și să reducă la minim riscul ce poate rezulta din operațiunea de creditare și, mai ales, să evalueze corespunzător gradul de solvabilitate a debitorului. Or, împrejurarea că entitatea publică garantă beneficiază de anumite contragaranții nu este de natură să stimuleze creditorul să fie mai diligent în evaluarea propriului risc.

113 Această concluzie nu poate fi repusă în discuție de argumentația Regatului Spaniei potrivit căreia o acoperire care depășește 80 % din valoarea operațiunii subiacente era în speță justificată de condițiile de acordare a garanției în cauză.

114 Astfel, din examinarea primului aspect al motivului reiese că Comisia putea, fără să săvârșească o eroare vădită de apreciere, să califice reclamanta drept întreprindere aflată în dificultate și să considere planul de viabilitate ca nefiind suficient de solid și de credibil. Rezultă că nici valoarea de întreprindere a reclamantei la data acordării măsurii 1, nici previziunile de aporturi și de venituri care figurează în planul de viabilitate, nici *a fortiori* drepturile conferite IVF pentru a asigura punerea în aplicare a planului menționat nu erau de natură să justifice o acoperire în întregime a împrumutului în cauză. În ceea ce privește chestiunea privind valoarea acțiunilor gajate în favoarea IVF, ținând seama de ceea ce s-a amintit la punctul 112 de mai sus, împrejurarea că entitatea publică garantă dispune de o contragaranție de o anumită valoare nu poate, în sine, să justifice acoperirea în întregime a operațiunii subiacente.

115 Având în vedere cele ce precedă, prezentul aspect trebuie respins.

– *Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe o eroare vădită săvârșită de Comisie în măsura în care aceasta a considerat că măsura 1 nu a fost acordată la un preț de piață*

116 Reclamanta, susținută de Regatul Spaniei, apreciază că Comisia ar fi trebuit să se raporteze la rata împrumuturilor și a creditelor comparabile pe care le-a obținut în perioada 2008-2009, recurgerea la „metodologia clasică” a agențiilor de rating fiind inadecvată în speță. Or, rata medie la care se finanța reclamanta în această perioadă ar corespunde sumei dintre rata plafon prevăzută de contractul de împrumut încheiat cu Bankia și rata primei de garanție plătite IVF. Reclamanta arată în această privință că Euribor și în general ratele propuse pe piață prezentau o tendință de scădere la momentul acordării măsurii 1 în luna noiembrie 2009, împrejurare de care Comisia nu ar fi ținut seama. În replică, reclamanta precizează că un împrumut comparabil ca valoare cu împrumutul consimțit de Bankia a fost acordat la o rată echivalentă.

117 Regatul Spaniei adaugă că împrejurarea că măsura 1 nu a intrat în vigoare decât după mai multe săptămâni de la transferul fondurilor împrumutate către Fundación Valencia, precum și suspendarea repetată a efectelor sale în urma unor hotărâri judecătorești ar demonstra că împrumutul consimțit de Bankia ar fi putut fi acordat independent de existența garanției de stat. Prima de garanție plătită IVF reflectă în realitate valoarea contragaranțiilor de care a beneficiat.

118 Comisia susține că, din cauza lipsei unor operațiuni similare observate pe piață, ea a recurs, în conformitate cu Comunicarea privind ratele de referință, la rata de referință aplicabilă unei întreprinderi aflate în situația reclamantei, și anume al cărei rating financiar se încadrează în categoria CCC. Comisia contestă în această privință relevanța comparațiilor realizate de reclamantă cu alte operațiuni de credit la care a fost parte în perioada 2008-2009, ținând seama de particularitățile acestor operațiuni și în special de valoarea lor mult mai mică decât împrumutul garantat prin măsura

1. În plus, aceasta arată că nu s-a făcut referire la aceste împrumuturi în cursul fazei administrative. În sfârșit, în ceea ce privește tendința de scădere a Euribor, Comisia observă că nu era posibil să se prevadă evoluția sa la data acordării măsurii 1.
- 119 Comisia adaugă, în duplică, că decizia luată de reclamantă de a suspenda construirea unui nou stadion, în luna februarie 2009, constituia un punct de cotitură și că existau mai multe șanse ca reclamanta să obțină un împrumut înaintea acestei date, observându-se în plus că anul fiscal 2007-2008 s-a încheiat cu beneficiu. În ceea ce privește în mod specific exemplul, invocat de reclamantă, privind împrumutul de o valoare apropiată de cel consimțit de Bankia, Comisia arată că, departe de a repune în discuție analiza sa, acesta tinde dimpotrivă să o susțină, în măsura în care, pe de o parte, valoarea garanțiilor oferite creditorului era mai mare, potrivit Comisiei, decât valoarea acțiunilor gajate în cadrul împrumutului consimțit de Bankia și, pe de altă parte, rata aplicată era de asemenea mai mare. În plus, acest exemplu ar atesta, potrivit Comisiei, dificultățile întâmpinate de reclamantă pentru a reuni fonduri suficiente, inclusiv prin gajarea activelor sale care sunt cele mai valoroase.
- 120 Drept răspuns la argumentația dezvoltată de Regatul Spaniei în memoriul în intervenție formulat, Comisia arată că data de intrare în vigoare a măsurii 1 este lipsită de relevanță, întrucât s-ar fi dovedit că IVF s-a angajat să acorde garanția în litigiu înainte ca Bankia să acorde împrumutul Fundación Valencia.
- 121 Curtea a statuat deja că un debitor care subscrie un împrumut garantat de autoritățile publice ale unui stat membru obține în mod normal un avantaj, în măsura în care costul financiar pe care îl suportă este inferior celui pe care l-ar suporta dacă ar urma să obțină aceeași finanțare și aceeași garanție la prețul pieței (Hotărârea din 8 decembrie 2011, *Residex Capital IV*, C-275/10, EU:C:2011:814, punctul 39, și Hotărârea din 3 aprilie 2014, *Franța/Comisia*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, punctul 96).
- 122 Astfel cum se amintește la punctul 3.2 litera (d) din Comunicarea privind garanțiile, pentru a se stabili prețul de piață corespondent, se vor lua în considerare caracteristicile garanției și ale creditului aferent, care includ printre altele valoarea și durata tranzacției, garanția oferită de către persoana creditată, precum și antecedente care influențează evaluarea ratei de recuperare și probabilitatea ca debitorul să înceteze plata creditului din cauza situației financiare în care se află, a sectorului de activitate din care face parte și a perspectivelor sale.
- 123 Atunci când prețul plătit pentru garanție este cel puțin la fel de mare ca prima corespunzătoare de referință a garanției oferite pe piețele financiare, garanția nu conține un ajutor [a se vedea punctul 3.2 litera (d) al doilea paragraf din Comunicarea privind garanțiile]. În cazul în care pe piețele financiare nu există o primă corespunzătoare de referință a garanției, costul financiar total al creditului garantat, care include rata dobânzii la credit și prima garanției, trebuie comparat cu prețul de piață al unui credit similar negarantat [a se vedea punctul 3.2 litera (d) al treilea paragraf din Comunicarea privind garanțiile]. În sfârșit, în lipsa unui preț de piață al unui credit similar negarantat, trebuie să se utilizeze rata de referință, definită în conformitate cu Comunicarea privind ratele de referință (a se vedea punctul 4.2 al doilea paragraf din Comunicarea privind garanțiile).
- 124 În speță, Comisia exclude, în considerentul (86) litera (c) al deciziei atacate, posibilitatea ca prima de garanție plătită IVF să reflecte dificultățile financiare ale reclamantei și riscul asociat de incapacitate de plată pentru împrumuturile garantate, după ce a arătat, în considerentul (85), că „în cazul în care debitorul este o întreprindere aflată în dificultate financiară, acesta nu va găsi o instituție financiară dispusă să îl crediteze, în niciun caz, fără o garanție de stat”.
- 125 Comisia nu indică nicăieri în aceste considerente, nici în altă parte în dezvoltările aferente caracterizării unui avantaj (punctul 7.1.2 din decizia atacată) care este prețul de piață în raport cu care evaluează prima în cauză. În acest stadiu, Comisia nu examinează nici gajul acordat IVF cu titlu de contragarantie (a se vedea punctul 4 de mai sus). În general, Comisia se limitează la a efectua evaluarea situației financiare a reclamantei pentru a concluziona, având în vedere valoarea primei de

garanție plătite IVF, că aceasta nu este conformă cu condițiile de piață. Interogată de Tribunal în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Comisia a confirmat că a considerat că, ținând seama de situația financiară a reclamantei, care era o întreprindere aflată în dificultate, nu exista un preț de piață care să poată servi drept referință pentru prima de garanție plătită IVF.

126 Prin urmare, pentru a stabili dacă prima plătită IVF disimula un avantaj, Comisia, pe de o parte, s-a abținut să ia în considerare ansamblul caracteristicilor relevante ale garanției și ale împrumutului subiacent, în special existența unor garanții furnizate de împrumutat și, pe de altă parte, a omis să caute un preț de piață în raport cu care să se compare prima în cauză considerând că, pentru o întreprindere aflată în dificultate, un astfel de preț nu exista.

127 Cu privire la acest din urmă aspect, trebuie să se arate că o astfel de afirmație potrivit căreia nu există un preț de piață care să poată servi drept referință atunci când operațiunea este garantată în beneficiul unei întreprinderi aflate în dificultate este contrazisă de punctul 4.1 litera (a) din Comunicarea privind garanțiile, privind calcularea elementului de ajutor dintr-o garanție acordată unei întreprinderi aflate în dificultate. Astfel, Comisia distinge la acest punct situația companiilor aflate în dificultate în funcție de riscul incapacității de plată al acestora, care nu este uniform. Comunicarea distinge astfel cazul în care există un garant de pe piață de cel în care este probabil ca acesta să nu existe. Prin urmare, se admite faptul că poate exista un preț de piață, inclusiv atunci când garanția este acordată unei întreprinderi aflate în dificultate.

128 În această privință, Tribunalul arată că Comisia indică, în considerentul (80) al deciziei atacate, că reclamanta „nu era[...] într-o situație extrem de dificilă, în sensul punctului 2.2 și al punctului 4.1 litera (a) din Comunicarea [...] privind garanțiile”, după ce a constatat, în considerentele (74) și (77), că aceasta era o întreprindere aflată în dificultate în sensul punctului 10 litera (a) și al punctului 11 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea. Astfel, Comisia și-a însușit de asemenea interpretarea făcută la punctul 127 de mai sus a punctului 4.1 litera (a) din Comunicarea privind garanțiile în sensul că acesta tinde să distingă, printre întreprinderile aflate în dificultate potrivit Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea, două subcategorii de întreprinderi în funcție de riscul incapacității de plată al acestora. Acest lucru este și mai vădit în versiunea spaniolă a deciziei atacate, singura versiune autentică, care menționează în considerentul (80) inexistența unei „situații de criză gravă” (situación de crisis grave), adjectivul „grav” calificând termenul de „criză” și distingând mai clar situația avută în vedere în considerentul (80) de cea avută în vedere în considerentele (74) și (77) ale deciziei atacate, reținându-se o categorie de întreprinderi aflate în dificultate în sensul Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea care nu sunt într-o situație de criză gravă în sensul punctului 4.1 litera (a) din Comunicarea privind garanțiile.

129 În plus, contrar celor susținute de Comisie, din cuprinsul punctului 3.3 din Comunicarea privind garanțiile nu reiese că nu există un preț de piață pentru garanțiile acordate unei întreprinderi aflate în dificultate. Astfel, punctul menționat privește sistemul de evaluare simplificată care se aplică, prin excepție, întreprinderilor mici și mijlocii și se limitează la a preciza că nu este aplicabil companiilor al căror rating este CCC/Caa sau mai slab.

130 În pofida omisiunilor constatate la punctul 126 de mai sus, în partea deciziei atacate referitoare la stabilirea existenței unui ajutor, este adevărat că Comisia efectuează, în considerentul (93), în cadrul cuantificării ajutorului în litigiu, o analiză mai detaliată. Deși Comisia nu cercetează existența unei prime corespunzătoare de referință a garanției oferite pe piețele financiare, ea exclude existența unui preț de piață al unui credit similar negarantat (a se vedea punctul 123 de mai sus), „din cauza numărului limitat de analize ale unor operațiuni similare pe piață”, care nu „va oferi o comparație corespunzătoare”. În consecință, aceasta utilizează, în conformitate cu punctul 4.2 din Comunicarea privind garanțiile, rata de referință aplicabilă în temeiul Comunicării privind ratele de referință (a se vedea punctul 123 de mai sus), comparând-o cu costul financiar total al creditului garantat, care

include rata dobânzii și prima garanției. În sfârșit, Comisia ține seama de gajul asupra acțiunilor reclamantei și concluzionează că valoarea sa este aproape de zero și, prin urmare, nu are incidență asupra ratei de referință care trebuie reținută în speță.

- 131 În ceea ce privește în special constatarea potrivit căreia nu existau suficiente operațiuni similare care să permită o comparație corespunzătoare, Tribunalul a interogată Comisia, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, pentru a cunoaște natura și întinderea investigațiilor desfășurate de aceasta pentru a ajunge la această concluzie. Drept răspuns, Comisia a arătat mai întâi, în ceea ce privește o eventuală primă de referință a garanției, că instituțiile financiare nu susțineau operațiuni atât de riscante precum cele care constau în a deveni garant al unor întreprinderi care au un nivel de rating CCC și că niciun element din dosarul administrativ nu tindea să indice contrariul. În continuare, în ceea ce privește un eventual preț de piață al unui credit similar negarantat, Comisia a arătat că din ancheta administrativă nu a reieșit nicio informație referitoare la ratele dobânzii pentru împrumuturi acordate în situații similare. Interogată din nou cu privire la acest aspect în ședință, Comisia a făcut trimitere la conținutul deciziei de deschidere a procedurii oficiale de investigare, prin care a prezentat îndoielile sale cu privire la existența unui preț de piață pentru o operațiune de această natură.
- 132 Din cele ce precedă reiese, în primul rând, că Comisia nu a examinat dacă exista o „primă corespunzătoare de referință a garanției oferite pe piețele financiare”, presupunând că nicio instituție financiară nu ar deveni garant al unei întreprinderi aflate în dificultate și, în al doilea rând, că Comisia a considerat că și-a îndeplinit obligațiile de investigare referitoare la existența unui preț de piață al unui credit similar negarantat prin prezentarea îndoielilor sale în această privință în decizia de deschidere a procedurii oficiale de investigare.
- 133 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 123 de mai sus, punctul 3.2 litera (d) și punctul 4.2 din Comunicarea privind garanțiile prevăd căutarea prealabilă a unui eventual preț de piață, fie la nivelul garanției, fie la nivelul împrumutului subiacent, în raport cu care să se compare termenii operațiunii în litigiu. Astfel cum s-a arătat la punctul 127 de mai sus, comunicarea menționată nu prevede o prezumție generală potrivit căreia, în prezența unei întreprinderi aflate în dificultate, nu poate exista un preț de piață.
- 134 În consecință, presupunând că nicio instituție financiară nu ar deveni garant al unei întreprinderi aflate în dificultate și, prin urmare, că nicio primă corespunzătoare de referință a garanției nu era oferită pe piață, Comisia a încălcat Comunicarea privind garanțiile, care este obligatorie pentru aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2008, Germania și alții/Kronofrance, C-75/05 P și C-80/05 P, EU:C:2008:482, punctele 60 și 61 și jurisprudența citată). Pentru aceleași motive, aceasta nu și-a respectat nici obligația de a efectua o apreciere globală, ținând seama de orice element relevant în speță, care să îi permită să stabilească dacă, în mod evident, reclamanta nu ar fi obținut facilități comparabile din partea unui operator privat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 ianuarie 2013, Frucona Košice/Comisia, C-73/11 P, EU:C:2013:32, punctul 73).
- 135 De asemenea, trebuie să se considere că în mod eronat Comisia a exclus, în considerentul (93) al deciziei atacate, existența unui preț de piață pentru un credit similar negarantat „din cauza numărului limitat de analize ale unor operațiuni similare pe piață”, în măsura în care din răspunsurile furnizate de Comisie în cursul prezentei proceduri (a se vedea punctul 131 de mai sus) reiese că această constatare nu este susținută corespunzător cerințelor legale.
- 136 În această privință, sarcina probei întrunirii condițiilor de aplicare a criteriului operatorului privat revine Comisiei, care are obligația de a solicita în cursul procedurii administrative toate informațiile relevante (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 martie 2013, Comisia/Buczek Automotive, C-405/11 P, nepublicată, EU:C:2013:186, punctele 33 și 34, și Hotărârea din 20 septembrie 2017, Comisia/Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, punctul 24). În plus, Comisia nu poate invoca caracterul fragmentar al informațiilor care i-au fost transmise în cursul procedurii administrative pentru a-și justifica decizia, în măsura în care nu a exercitat toate competențele de care dispune

pentru a obține informațiile necesare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 aprilie 1994, Germania și Pleuger Worthington/Comisia, C-324/90 și C-342/90, EU:C:1994:129, punctul 29). Acest lucru este valabil cu atât mai mult în cazul în care decizia atacată nu este întemeiată pe o neprezentare a unor elemente care au fost solicitate de Comisie statului membru în cauză, ci pe constatarea că un operator privat nu s-ar fi comportat la fel ca autoritățile respectivului stat membru, constatare care presupune că Comisia a dispus de toate elementele relevante necesare pentru elaborarea deciziei sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 martie 2013, Comisia/Buczek Automotive, C-405/11 P, nepublicată, EU:C:2013:186, punctul 35).

- 137 Or, Comisia s-a limitat la a prezenta îndoielile sale, în decizia de deschidere a procedurii oficiale, cu privire la existența unor operațiuni similare, fără să solicite, astfel cum avea competența, odată deschisă procedura oficială, statului membru în cauză sau altor surse informații referitoare la existența unor împrumuturi similare cu împrumutul subiacent operațiunii în litigiu. Pe de altă parte, Comisia nu menționează niciun alt element obținut în cursul procedurii administrative care să susțină constatările sale referitoare la insuficiența operațiunilor comparabile.
- 138 În lumina celor ce precedă, trebuie să se concluzioneze că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a constatat, pe de o parte, că nicio primă corespunzătoare de referință a garanției nu era oferită pe piață și, pe de altă parte, că nu exista un preț de piață pentru un credit similar negarantat. Al treilea aspect al primului motiv trebuie, în consecință, să fie admis.

– Concluzii cu privire la primul motiv și cu privire la domeniul de aplicare al anulării

- 139 Tribunalul consideră că al treilea aspect al prezentului motiv este întemeiat și, în consecință, acesta din urmă trebuie admis.
- 140 Pe de altă parte, din cuprinsul punctului 50 de mai sus reiese că prezentul motiv este admisibil doar în măsura în care vizează măsura 1. În consecință, motivul a cărui temeinicie a fost examinată și ulterior a fost constatată de Tribunal privește numai un aspect specific al actului contestat, în speță măsura 1.
- 141 În consecință, în aceste împrejurări, celelalte motive invocate în susținerea acțiunii sunt examinate doar în măsura în care privesc măsura 4.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe o eroare în identificarea beneficiarului pretinsului ajutor

- 142 Reclamanta reproșează Comisiei că nu a constatat că Bankia era singurul și adevăratul beneficiar al măsurilor 1 și 4 și că nici măcar nu a analizat acest aspect în decizia atacată. În replică, reclamanta arată că Bankia ar putea fi considerată cel puțin ca fiind cobeneficiar, indirect, al măsurilor în cauză.
- 143 Reclamanta insistă în această privință asupra intereselor pecuniare ale Bankia în realizarea operațiunii de împrumut subiacent măsurilor în cauză. Ea menționează de asemenea influența dobândită de Bankia asupra Fundación Valencia și indirect asupra ei, prin intermediul acestei operațiuni. Gajul în favoarea sa asupra acțiunilor reclamantei deținute de Fundación Valencia i-ar fi asigurat în plus un drept de veto asupra oricărui proiect de cesiune ulterioară a acțiunilor clubului. Implicarea Bankia în negocierile referitoare la preluarea în anul 2014 a reclamantei de către Meriton [a se vedea considerentele (24)-(28) ale deciziei atacate], în special în vederea apărării intereselor sale financiare ținând seama de faptul că era principalul creditor al clubului, ar atesta acest lucru.
- 144 În stadiul replicii, reclamanta arată că, presupunând că aprecierea făcută de Comisie privind valoarea gajului este corectă, măsurile 1 și 4 au limitat riscul său de insolvență și riscul care decurgea din aceasta pentru Bankia, creditorul său principal.

- 145 În sfârșit, reclamanta contestă faptul că vânzarea căreia i-a făcut obiectul în anul 2014 ar avea ca efect transferul ajutoarelor cuprinse în măsurile 1 și 4 către noul acționar majoritar, Meriton. Astfel, reclamanta susține că, din moment ce cumpărătorul a achiziționat întreprinderea beneficiară a ajutorului la un preț de piață, Fundación Valencia, în calitate de vânzătoare, sau Bankia ar trebui considerată beneficiarul real al ajutorului.
- 146 De la început, trebuie amintit că argumentele reclamantei în susținerea prezentului motiv sunt examinate doar în măsura în care privesc beneficiarul măsurii 4 (a se vedea punctul 141 de mai sus).
- 147 În cadrul celui de al șaselea motiv invocat, reclamanta susține mai întâi în esență că beneficiarul măsurii 4 ar fi Bankia, fie în mod exclusiv, fie în calitate de cobeneficiar al măsurii (primul aspect). Reclamanta susține în continuare că, ținând seama de vânzarea căreia i-a făcut obiectul în anul 2014 la un preț de piață, ajutorul ar fi fost transferat către vânzător, în speță Fundación Valencia, sau către Bankia, împreună cu fundația sau în mod exclusiv, iar nu către Meriton (al doilea aspect).
- 148 În acest stadiu trebuie să se examineze primul aspect al motivului, privind identitatea beneficiarului la data acordării măsurii de ajutor. Al doilea aspect, care se referă la transferul eventual al ajutorului concomitent cu revânzarea reclamantei, va trebui examinat, dacă este cazul, doar într-un stadiu ulterior pentru a se determina întreprinderea de la care trebuie recuperat ajutorul. De altfel, tot în acest stadiu, argumentul, deja formulat de reclamantă în cursul fazei administrative, a fost examinat în decizia atacată [a se vedea considerentele (129) și (130) ale deciziei atacate].
- 149 În speță, din considerentele (6)-(8) ale deciziei atacate reiese că măsura 1 constă într-o garanție acordată pentru a acoperi un împrumut destinat finanțării unei operațiuni de majorare a capitalului reclamantei. Din considerentul (12) reiese că măsura 4 are ca scop majorarea garanției astfel acordate pentru a acoperi o linie de credit suplimentară destinată plății principalului, a dobânzilor și a costurilor scadente ca urmare a nerespectării obligațiilor de plată a dobânzilor datorate potrivit calendarului de plată stabilit inițial în cadrul împrumutului menționat.
- 150 În această privință, trebuie să se constate că articolul 107 TFUE interzice ajutoarele acordate de stat sau prin intermediul resurselor de stat indiferent de formă, fără deosebire după cum avantajele referitoare la ajutoare sunt acordate în mod direct sau indirect (Hotărârea din 4 martie 2009, Italia/Comisia, T-424/05, nepublicată, EU:T:2009:49, punctul 108). Astfel, pentru a determina beneficiarul unui ajutor, Comisia poate ține seama de afectarea stabilită, dacă este cazul, la momentul acordării măsurii. Într-un astfel de caz, este posibil în special ca beneficiarul să nu fie persoana care a contractat împrumutul garantat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 2003, Belgia/Comisia, C-457/00, EU:C:2003:387, punctele 56 și 57). În definitiv, pentru a determina beneficiarul unui ajutor de stat, trebuie să se identifice întreprinderile care au beneficiat efectiv de acesta (Hotărârea din 3 iulie 2003, Belgia/Comisia, C-457/00, EU:C:2003:387, punctul 55).
- 151 În speță, Comisia a constatat în considerentele (7) și (68) ale deciziei atacate că obiectivul garanției acordate de IVF, astfel cum reiese din decizia IVF de acordare a garanției menționate, era de a garanta un împrumut pentru Fundación Valencia destinat numai finanțării majorării capitalului reclamantei. În această privință, reclamanta nu contestă faptul că garanția acordată de IVF se aplica doar dacă împrumutul garantat era utilizat în scopurile menționate în decizia de acordare a garanției, și anume participarea la majorarea capitalului reclamantei. Pe de altă parte, este cert că sumele obținute prin împrumutul garantat au fost afectate efectiv recapitalizării reclamantei.
- 152 În ceea ce privește în mod specific măsura 4, din decizia atacată reiese, fără ca acest lucru să fie contestat de reclamantă, că scopul exclusiv al acesteia era de a permite Fundación Valencia să continue să facă față obligațiilor al căror debitor era în temeiul împrumutului contractat inițial. Or, scopul exclusiv al acestuia din urmă era de a permite participarea Fundación Valencia la majorarea de capital decisă de reclamantă, astfel cum s-a amintit la punctul 151 de mai sus.

- 153 Rezultă că Comisia a considerat, în mod întemeiat, că reclamanta era beneficiarul măsurii 4.
- 154 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantei.
- 155 În primul rând, trebuie să se arate că împrejurarea că Bankia poate fi „cobeneficiarul” sau beneficiarul indirect al măsurii în cauză nu repune în discuție, ca atare, constatarea potrivit căreia reclamanta a beneficiat de asemenea de aceasta. Astfel cum aceasta din urmă a arătat în mod întemeiat în concluziile sale, aceeași măsură poate avantaja în mod direct o întreprindere și poate avantaja în mod indirect o altă întreprindere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iunie 2002, Țările de Jos/Comisia, C-382/99, EU:C:2002:363, punctele 61 și 62). Rezultă că argumentația reclamantei care urmărește să demonstreze că Bankia a beneficiat în mod indirect de acordarea măsurii 4 trebuie respinsă ca inoperantă.
- 156 În orice caz, trebuie să se constate că nu reiese nici din condițiile de acordare a împrumutului garantat, nici din condițiile majorării acestuia în anul 2010 că acesta era afectat rambursării creditelor contractate anterior de reclamantă de la Bankia. Rezultă că, contrar susținerilor reclamantei, garanția IVF nu a avut în mod necesar ca efect reducerea riscului suportat de Bankia în temeiul creanțelor deja existente.
- 157 În al doilea rând, nu s-a demonstrat de către reclamantă că remunerația care rezultă din împrumutul garantat, prin plata principalului și a dobânzilor, ar putea disimula un element de ajutor, aceasta limitându-se la a afirma că rata aplicată, de cel puțin 6 %, era „ridicăta”.
- 158 În al treilea rând, influența pretins dobândită de Bankia asupra reclamantei, precum și asupra procesului de revânzare ulterioară a acțiunilor acesteia din urmă, este independentă de condițiile de acordare a măsurilor 1 și 4. În această privință, nu reiese nici din decizia IVF de acordare a garanției, nici din convenția de garanție încheiată la 5 noiembrie 2009, astfel cum a fost modificată la 10 noiembrie 2010, că acordarea garanției în litigiu era condiționată de atribuirea către Bankia a unui control extins asupra activității reclamantei. În plus, reclamanta nu demonstrează nicidecum că o astfel de influență ar putea constitui, ca atare, un avantaj care intră în domeniul de aplicare al articolului 107 alineatul (1) TFUE, după cum nu prezintă nici elemente de natură a stabili că în acest caz ar fi vorba despre o contraprestație disproporționată la împrumutul acordat Fundación Valencia.
- 159 Având în vedere cele prezentate mai sus, este necesară respingerea primului aspect al celui de al șaselea motiv.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în examinarea compatibilității pretinselor ajutoare

- 160 Argumentele reclamantei în susținerea prezentului motiv sunt reluate mai jos și examinate doar în măsura în care se referă la compatibilitatea măsurii 4.
- 161 Reclamanta apreciază mai întâi că condiția „prima și ultima dată” a ajutorului, prevăzută la punctul 3.3 din Liniile directe privind salvarea și restructurarea, nu a fost încălcată, în măsura în care nu a beneficiat de măsura 4, dat fiind că nu a primit nicio sumă în urma adoptării acesteia. Pe de altă parte, situația reclamantei s-ar fi îmbunătățit în mod considerabil la data adoptării măsurii menționate. În sfârșit, reclamanta apreciază că trebuia să se considere, având în vedere deciziile anterioare și cadrul adoptate de Comisie, precum și jurisprudența Curții, că măsurile 1 și 4 constituiau una și aceeași intervenție care ținea de o strategie de restructurare unică, care justifică aplicarea excepției prevăzute la punctul 73 din Liniile directe privind salvarea și restructurarea, în cazul unor situații excepționale și imprevizibile pentru care întreprinderea nu este responsabilă.

- 162 În speță, Comisia arată în considerentul (124) al deciziei atacate că principiul „prima și ultima dată”, potrivit căruia o întreprindere care a primit ajutor pentru salvare și pentru restructurare în ultimii zece ani nu este eligibilă pentru un ajutor de aceeași natură, nu a fost respectat în cadrul măsurii 4. Comisia respinge, în același considerent, argumentația Regatului Spaniei care urmărește ca măsurile 1 și 4 să fie considerate drept o măsură de ajutor unică, pentru motivul că măsura 4 nu a fost prevăzută sau programată când a fost acordată măsura 1, ci a fost decisă ad-hoc pentru a acoperi dobânzile neplătite din 26 august 2010 la împrumutul garantat. Comisia precizează, pe de altă parte, în considerentul (98) al deciziei atacate, că Regatul Spaniei (sau orice parte interesată) nu a prezentat observații în cursul procedurii administrative privind în mod specific compatibilitatea măsurii 4. În special, acestea nu au afirmat că ar fi fost prezentat sau ar fi fost modificat un plan de restructurare cu ocazia acordării măsurii 4.
- 163 De la bun început, Tribunalul observă că premisa pe care se întemeiază constatarea, în considerentul (124) al deciziei atacate, a încălcării prin măsura 4 a principiului „prima și ultima dată” este afectată de erori, din moment ce din examinarea primului motiv reiese că Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere atunci când a calificat măsura 1 drept ajutor de stat (a se vedea punctul 138 de mai sus). Prin urmare, invocarea principiului „prima și ultima dată” nu poate împiedica să se considere că măsura 4 este compatibilă cu articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE.
- 164 Acest lucru fiind amintit, trebuie să se sublinieze, în același timp, că rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, pentru a fi declarate compatibile cu articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE, ajutoarele pentru întreprinderile în dificultate trebuie să fie legate de un plan de restructurare care să urmărească reducerea sau reorientarea activităților lor (a se vedea Hotărârea din 22 martie 2001, Franța/Comisia, C-17/99, EU:C:2001:178, punctul 45, Hotărârea din 11 iunie 2009, ACEA/Comisia, T-297/02, EU:T:2009:189, punctul 137, și Hotărârea din 11 iunie 2009, ASM Brescia/Comisia, T-189/03, EU:T:2009:193, punctul 116; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 11 iunie 2009, AEM/Comisia, T-301/02, EU:T:2009:191, punctul 141).
- 165 Or, în primul rând, din lipsa unei contestări admisibile de către reclamantă a calificării drept ajutor de stat aplicate măsurii 4 (a se vedea punctul 50 de mai sus) rezultă că Tribunalul trebuie să considere că nu sunt în dezbatere nici calificarea menționată, nici constatările pe care aceasta se întemeiază în decizia atacată. Astfel, pentru a examina prezentul motiv, trebuie să ne întemeiem pe premisa că măsura 4 este un ajutor de stat de care beneficiază o întreprindere aflată în dificultate.
- 166 În al doilea rând, din decizia atacată reiese, fără ca acest lucru să fie contestat de reclamantă, că în cadrul acordării măsurii 4 nu a fost stabilit niciun plan de restructurare (a se vedea punctul 162 de mai sus).
- 167 Reclamanta, asemenea Regatului Spaniei în cursul procedurii administrative, arată însă că măsurile 1 și 4 constituiau una și aceeași intervenție care ține de o strategie de restructurare unică. Deși această argumentație este în prezent fără obiect în măsura în care urmărește să repună în discuție încălcarea principiului „prima și ultima dată” în cadrul acordării măsurii 4 – constatarea acestei încălcări întemeindu-se pe o premisă eronată, astfel cum s-a arătat la punctul 163 de mai sus –, ea rămâne pertinentă pentru a se stabili dacă se poate considera că măsura 4 se înscrie în punerea în aplicare a unui plan de restructurare, în speță planul de viabilitate stabilit în mai 2009.
- 168 În această privință, Curtea a statuat deja că nu este exclus ca mai multe intervenții succesive ale statului să trebuiască, în vederea aplicării articolului 107 alineatul (1) TFUE, să fie privite ca o intervenție unică. O astfel de situație poate apărea printre altele atunci când intervențiile consecutive sunt, având în vedere succesiunea lor în timp, finalitatea lor și situația întreprinderii la momentul acestor intervenții, atât de strâns legate între ele, încât este imposibilă disocierea lor (Hotărârea din 4 iunie 2015, Comisia/MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, punctul 97).

- 169 În speță, trebuie să se constate mai întâi că măsurile 1 și 4 nu au fost adoptate concomitent, între acordarea celor două garanții trecând mai mult de un an. Pe de altă parte, reclamanta nu contestă că majorarea garanției decisă în cadrul măsurii 4 nu era prevăzută la momentul acordării măsurii 1 și nu era acoperită de planul de viabilitate din mai 2009. În plus, trebuie să se constate că măsura 4 a fost adoptată pentru a se acoperi consecințele financiare ale unei nerespectări a obligațiilor de plată, imputabile Fundación Valencia, a unei scadențe a împrumutului garantat. În această privință există desigur o legătură între obiectivul care constă în a permite Fundación Valencia să facă față consecințelor financiare ale acestei nerespectări a obligațiilor de plată și obiectivul inițial care constă în a furniza noi capitaluri reclamantei, în măsura în care nerespectarea obligațiilor de plată intervine în cadrul rambursării unui împrumut acordat în vederea finanțării acestui aport de capitaluri proaspete. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat, astfel cum arată reclamanta însăși, că finalitatea măsurii 4 se distinge de cea a măsurii 1 în măsura în care aceasta urmărește în primul rând acoperirea plății de către Fundación Valencia a principalului, a dobânzilor și a costurilor scadente rezultate în urma nerespectării obligațiilor de plată menționate, care ar rezulta ea însăși, potrivit reclamantei, din împrumutarea că Fundación Valencia nu a avut posibilitatea să cedeze în timp util un pachet de acțiuni ale reclamantei. În sfârșit, în ceea ce privește situația reclamantei la momentul intervențiilor în cauză, trebuie să se țină seama de faptul că majorarea capitalului intervenise deja la data acordării măsurii 4, cu consecința că situația financiară a reclamantei la acea dată se distinge de situația sa la data acordării măsurii 1.
- 170 În consecință, nu este afectată de erori aprecierea Comisiei potrivit căreia nu se poate considera că măsurile 1 și 4 țin de una și aceeași intervenție.
- 171 Rezultă că constatarea potrivit căreia măsura 4 nu era legată de un plan de restructurare trebuie confirmată, cu consecința, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 164 de mai sus, că aceasta nu poate fi considerată compatibilă cu piața internă în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (c) TFUE.
- 172 Niciun alt argument prezentat de reclamantă nu este de natură să infirme această concluzie.
- 173 În primul rând, în ceea ce privește argumentul referitor la o pretinsă îmbunătățire considerabilă a situației financiare a reclamantei între anul fiscal 2008-2009 și anul fiscal 2009-2010, trebuie să se facă trimitere la constatarea, enunțată la punctul 50 de mai sus, potrivit căreia contestarea de către reclamantă a calificării drept ajutor de stat reținută în privința măsurii 4 este inadmisibilă și să se considere, în consecință, că nu poate fi privit ca fiind în litigiu motivul care stă la baza acestei calificări potrivit căruia reclamanta era, la data acordării măsurii menționate, o întreprindere aflată în dificultate (a se vedea punctul 165 de mai sus). În aceste condiții, invocarea îmbunătățirii situației sale financiare, deși trebuie să se considere stabilit faptul că aceasta se afla în dificultate, este inoperantă. În orice caz, argumentația reclamantei este deosebit de succintă, limitându-se în esență la a face trimitere la indicatorii financiari care figurează în considerentul (15) al deciziei atacate. În consecință, ea nu este de natură să răstoarne constatarea potrivit căreia aceasta era o întreprindere aflată în dificultate la data acordării măsurii 4.
- 174 În al doilea rând, reclamanta arată că nu ar fi primit nicio sumă în legătură cu majorarea garanției sau cu noua linie de credit deschisă în cadrul măsurii 4, de acestea beneficiind, în opinia sa, Fundación Valencia. În această privință, este suficient să se arate că contestarea de către reclamantă a aprecierilor Comisiei referitoare la identitatea beneficiarului măsurii 4 a fost deja respinsă în cadrul examinării celui de al șaselea motiv.
- 175 Prin urmare, al doilea motiv trebuie să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului nediscriminării

- 176 Reclamanta reproșează Comisiei faptul că a tratat în mod egal situațiile celor trei cluburi de fotbal profesionist care fac obiectul deciziei atacate, deși situațiile lor respective se deosebeau în mod considerabil.
- 177 Reclamanta subliniază, în ceea ce privește Fundación Hércules, că aceasta nu a rambursat niciodată împrumutul garantat de IVF. Cu privire la Fundación Elche, reclamanta arată că, în pofida existenței a două garanții acordate de IVF privind două împrumuturi distincte, Comisia a considerat că exista în speță numai o singură măsură de ajutor. În sfârșit, niciunul dintre celelalte două cluburi nu a prezentat un plan de restructurare, de investiție sau măsuri compensatorii în sensul Liniilor directoare privind salvarea și restructurarea.
- 178 Pe de altă parte, reclamanta compară decizia atacată cu Decizia (UE) 2016/1847 a Comisiei din 4 iulie 2016 privind ajutorul de stat SA.41612 – 2015/C [ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)] pus în aplicare de Țările de Jos în favoarea clubului de fotbal profesionist MVV din Maastricht (JO 2016, L 282, p. 53), insistând asupra faptului că, în acest din urmă caz, Comisia a identificat o măsură unică deși fuseseră adoptate mai multe măsuri de către autoritățile publice în cauză. Reclamanta se întemeiază de asemenea pe divergențele, în cele două cazuri, în ceea ce privește recurgerea la calificarea drept întreprindere mică și mijlocie, precum și aplicarea criteriilor de compatibilitate prevăzute în Liniile directoare privind salvarea și restructurarea.
- 179 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității de tratament și al nediscriminării impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 14 aprilie 2005, Belgia/Comisia, C-110/03, EU:C:2005:223, punctul 71 și jurisprudența citată).
- 180 Prin intermediul prezentului motiv, reclamanta reproșează Comisiei, pe de o parte, că a încălcat principiul nediscriminării întrucât a autorizat, printr-o decizie distinctă, ajutorul acordat clubului de fotbal neerlandez MVV, în timp ce a interzis ajutoarele care îi fuseseră acordate, pretins în aceleași împrejurări, și, pe de altă parte, că a încălcat același principiu întrucât a tratat în mod egal situațiile diferite ale celor trei cluburi care fac obiectul deciziei atacate.
- 181 În primul rând, în ceea ce privește discriminarea care ar rezulta din tratamentul diferit acordat reclamantei în decizia atacată și clubului MVV în decizia citată la punctul 178 de mai sus, trebuie să se arate că legalitatea unei decizii a Comisiei de constatare a faptului că un ajutor nou nu îndeplinește condițiile de aplicare a derogării prevăzute la articolul 107 alineatul (3) litera (c) TFUE trebuie apreciată numai în cadrul acestui articol, iar nu din perspectiva practicii sale decizionale anterioare. Noțiunea de ajutor de stat, precum și condițiile necesare pentru a asigura restabilirea viabilității beneficiarului corespund unei situații obiective care trebuie apreciată la data la care Comisia adoptă decizia. Astfel, motivele pentru care Comisia a apreciat în mod diferit situația într-o decizie anterioară nu trebuie să afecteze aprecierea legalității deciziei atacate (Hotărârea din 17 iulie 2014, Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband/Comisia, T-457/09, EU:T:2014:683, punctul 368, și Hotărârea din 11 decembrie 2014, Austria/Comisia, T-251/11, EU:T:2014:1060, punctul 125).
- 182 Rezultă că reclamanta nu se poate întemeia în mod util pe soluția la care a ajuns Comisia în decizia citată la punctul 178 de mai sus pentru a deduce că principiul nediscriminării a fost încălcat. În orice caz, astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, clubul MVV se încadra în categoria întreprinderilor mici și mijlocii, având în vedere atât forma sa juridică, cât și numărul de angajați și cifra de afaceri ale acestuia, ceea ce îl distinge de reclamantă, care nu susține de altfel în fața Tribunalului că s-ar încadra ea însăși în această categorie. Or, această simplă împrejurare are incidență asupra criteriilor de

compatibilitate care se aplică în temeiul Liniilor directe privind salvarea și restructurarea, în special asupra necesității de a prevedea măsuri compensatorii. În consecință, situația reclamantei și cea a clubului MVV nu sunt comparabile.

183 În al doilea rând, în ceea ce privește discriminarea care ar rezulta din tratamentul egal al situațiilor pretins diferite ale celor trei cluburi vizate de decizia atacată, trebuie să se constate că elementele prezentate de reclamantă nu sunt de natură să determine o diferențiere care ar împiedica tratarea în mod egal a situațiilor celor trei cluburi, amintindu-se că în speță Comisia aplică două cadre, pentru constatarea existenței unui ajutor și pentru examinarea compatibilității acestuia, de la care nu se poate îndepărta în principiu fără să încalce tocmai principiul egalității de tratament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, EU:C:2005:408, punctul 211).

184 Astfel, mai întâi, împrejurarea că Fundación Hércules, spre deosebire de Fundación Valencia, nu a rambursat împrumutul garantat ține de evenimente ulterioare acordării măsurii de ajutor în cauză. Prin urmare, nu era vorba despre o informație disponibilă la data la care IVF s-a angajat să garanteze împrumutul subiacent acordat Fundación Hércules. În plus, reclamanta nu afirmă că această împrejurare ar face parte dintr-o evoluție care era previzibilă încă de la acordarea garanției în cauză. În consecință, această împrejurare nu este, ca atare, de natură să se opună considerării de către Comisie a situațiilor respective ale reclamantei și ale Hércules Club de Fútbol, SAD, ca fiind asemănătoare, în cadrul aplicării testului operatorului privat în economia de piață și potrivit criteriilor precizate de Comisie în Comunicarea privind garanțiile.

185 În continuare, reclamanta nu explică de ce împrejurarea că IVF a acordat Fundación Elche două garanții pentru două împrumuturi diferite ar constitui un element de diferențiere care se opune tratării în mod egal a acesteia și a Elche Club de Fútbol, SAD.

186 În sfârșit, în ceea ce privește examinarea compatibilității măsurilor adoptate în favoarea celorlalte două cluburi vizate de decizia atacată, trebuie să se arate că Comisia a ținut seama de împrejurarea că acestea nici nu au prezentat un plan de restructurare, nici nu au propus măsuri compensatorii, astfel cum reiese în mod clar din considerentele (113) și (118) din decizia atacată în care s-a constatat că cele două cluburi nu au respectat punctele 34 și 38 din Liniile directe privind salvarea și restructurarea. În același timp, s-a ținut seama de elementele de fapt referitoare la reclamantă pentru a concluziona că din cauza insuficienței lor – iar nu a omiterii lor – condițiile menționate nu sunt îndeplinite nici în ceea ce o privește. Astfel, faptul că diferențele observate între situația reclamantei și a celorlalte două cluburi în cauză au condus în final la un tratament identic este justificat în mod obiectiv.

187 Rezultă din toate cele de mai sus că al șaptelea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în calcularea cuantumului ajutorului

188 Reclamanta, susținută de Regatul Spaniei, reproșează Comisiei că nu a evaluat corect valoarea contragaranțiilor oferite IVF de Fundación Valencia. Astfel, aceasta arată că nivelul, în calitate de garanție, al acțiunilor sale deținute de fundația menționată era cel puțin „normal”, potrivit clasificării prevăzute de Comunicarea privind ratele de referință, ceea ce ar avea ca efect reducerea la mai puțin de șase milioane de euro a cuantumului ajutoarelor care trebuie recuperate. În replică, reclamanta se referă, pe de o parte, la prețul de achiziție achitat de ceilalți subscriitori privați în cadrul majorării sale de capital din anul 2009 și, pe de altă parte, la evaluarea sa efectuată de consultanții pe care i-a mandatat în scopul prezentei proceduri, pe baza unei metode denumite „metoda multiplilor” utilizând un eșantion de cluburi prezentate ca fiind comparabile. Ea adaugă că, presupunând chiar că aceste acțiuni trebuie evaluate utilizând exclusiv evidențele sale contabile, ar trebui să se țină seama de

aportul de capital al Fundación Valencia. În plus, reclamanta face trimitere la mai multe condiții suspensive prevăzute în convenția de garanție prin care se urmărește să se ofere IVF o serie de asigurări suplimentare.

189 Comisia susține că niciun element prezentat de reclamantă nu repune în discuție constatările efectuate în considerentul (93) al deciziei atacate, ținând seama de informațiile disponibile în cursul procedurii administrative. Ea apreciază în această privință că valoarea acțiunilor a devenit practic zero din cauza pierderilor clubului. Ea adaugă că acestea ar fi avut valoare doar dacă reclamanta nu s-ar fi aflat în dificultate sau dacă ar fi avut perspective credibile de restabilire. Prețul plătit de acționarii privați care au subscris la majorarea de capital din anul 2009 nu ar fi relevant, ținând seama de contextul acestei subscrieri și de natura probabilă a subscritorilor. În orice caz, nu este plauzibil, potrivit Comisiei, ca acțiunile reclamantei, presupunând că valoarea lor nu este zero, să acopere cel puțin 40 % din împrumut, astfel cum impune Comunicarea privind ratele de referință, pentru ca o garanție să prezinte un nivel „normal”. Comisia susține în plus că trebuie să se deducă, dacă este cazul, din valoarea acestor acțiuni valoarea activelor reclamantei deja date în garanție în cadrul împrumuturilor care i-au fost acordate înainte de majorarea de capital.

190 În speță, în ceea ce privește valoarea acțiunilor reclamantei gajate în favoarea IVF, Comisia arată în considerentul (93) al deciziei atacate următoarele:

„[Î]mprumut[ul în litigiu] a fost securitizat cu un gaj asupra acțiunilor achiziționate în cadrul [Valencia CF]. Totuși, [Valencia CF] se afla[...] în dificultate, și anume efectua[...] operațiuni care conduceau la pierderi, și nu pusese[...] în aplicare niciun plan de viabilitate credibil care să demonstreze că operațiunile respective vor produce profit pentru acționarii [săi]. Prin urmare, pierderile [Valencia CF] au fost incluse în valoarea acelorași acțiuni ale [acesteia], așadar, valoarea respectivelor acțiuni oferite drept garanție pentru împrumut a fost aproape de zero.”

191 În cadrul prezentului motiv, reclamanta contestă concluziile la care a ajuns Comisia cu privire la valoarea contragarantiei oferite de Fundación Valencia prin intermediul gajului asupra acțiunilor sale, arătând că, oricare ar fi metoda de evaluare reținută, acțiunile gajate corespund unui nivel de garanție cel puțin „normal” în sensul Comunicării privind ratele de referință. Cele trei metode de evaluare menționate de reclamantă în concluziile sale efectuează, în primul rând, o comparație cu prețul de achiziție plătit de subscritorii privați în anul 2009, în al doilea rând, prin aplicarea metodei multiplilor, pe baza unui eșantion de cluburi prezentate ca fiind comparabile și, în al treilea rând, prin evaluarea situației sale financiare.

192 Mai întâi, trebuie să se examineze criticile formulate de reclamantă cu privire la metoda de evaluare a acțiunilor sale adoptată de Comisie în decizia atacată, care se bazează pe o evaluare a situației sale financiare (a se vedea punctul 190 de mai sus).

193 În această privință, natura controlului exercitat de Tribunal asupra aprecierii de către Comisie a valorii unei contragarantii în cadrul calculării quantumului exact al unui ajutor este identică cu cea amintită la punctul 59 de mai sus.

194 Pe de altă parte, nu este necesar să se statueze cu privire la argumentul subsidiar al Comisiei potrivit căruia nu este plauzibil ca acțiunile în cauză să acopere cel puțin 40 % din împrumut, în măsura în care decizia atacată nu este întemeiată pe un astfel de motiv, ci pe concluzia că, în mod absolut, valoarea acțiunilor este „aproape de zero”. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, o decizie trebuie să fie suficientă în sine, iar motivarea sa nu poate rezulta din explicații formulate ulterior, în condițiile în care decizia respectivă face deja obiectul unei acțiuni în fața instanței Uniunii (Hotărârea din 12 decembrie 1996, Rendo și alții/Comisia, T-16/91, EU:T:1996:189, punctul 45, Hotărârea din 12 septembrie 2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Comisia, T-68/03, EU:T:2007:253, punctul 254, și Hotărârea din 16 septembrie 2013, Wabco Europe și alții/Comisia, T-380/10, EU:T:2013:449, punctul 107).

- 195 În continuare, trebuie amintit că criticile reclamantei se concentrează pe aprecierile pretins eronate ale Comisiei cu privire la incidența majorării de capital din anul 2009, în valoare de 92,4 milioane de euro, asupra situației sale financiare și, prin urmare, asupra valorii acțiunilor sale.
- 196 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Tribunalul examinează argumentația reclamantei numai în măsura în care privește măsura 4 (a se vedea punctul 141 de mai sus). Or, la data acordării măsurii menționate, 10 noiembrie 2010, majorarea de capital din anul 2009 fusese deja decisă, iar noile acțiuni emise fuseseră deja subscrise. Aceste evenimente se reflectau în evidențele contabile ale reclamantei pentru anul fiscal 2009/2010, reproduse în considerentul (15) al deciziei atacate, din care reiese că, la data încheierii, capitalul său social crescuse, în raport cu anul fiscal precedent, de la 9,2 la 101,7 milioane de euro, iar capitalul său propriu evoluase de la -33,3 la 57,3 milioane de euro. Pe de altă parte, profitul său înainte de impozitare evoluase de la -59,2 la 17,9 milioane de euro.
- 197 Trebuie să se deducă din constatările care precedă că afirmația Comisiei, care figurează în considerentul (93) al deciziei atacate și este reprodusă la punctul 190 de mai sus, potrivit căreia operațiunile reclamantei conduceau la pierderi este inexactă, în măsura în care în anul fiscal imediat anterior acordării măsurii 4 s-au obținut, tocmai, beneficii.
- 198 Pe de altă parte, capitalul propriu al reclamantei la încheierea anului fiscal 2009/2010 era semnificativ, de ordinul a 57,3 milioane de euro potrivit deciziei atacate. În răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Comisia susține că la data acordării măsurii 4 „obligățiile clubului erau mai mari decât activele sale”. În măsura în care ea înțelege prin acest lucru că datoria clubului depășește ansamblul activelor sale, trebuie să se constate că această afirmație nu este nicidecum susținută și este contrazisă de Comisia însăși, care a admis în ședință că patrimoniul net al reclamantei la acea dată era pozitiv. Tot în cadrul acestui răspuns, Comisia invocă împrejurarea că pierderile înregistrate în cursul anului fiscal 2008/2009 reprezentau două treimi din valoarea majorării de capital din anul 2009, capitalul propriu negativ constatat la sfârșitul aceluiași an fiscal reprezentând aproximativ o treime din valoarea menționată. Cu toate acestea, trebuie să se arate că această împrejurare nu repune în discuție constatarea potrivit căreia, la sfârșitul ultimului an fiscal încheiat înainte de acordarea măsurii 4, capitalul propriu al reclamantei era de 57,3 milioane de euro.
- 199 În ședință, Comisia a insistat asupra faptului că reclamanta realiza „operațiuni generatoare de pierderi”, asupra inexistenței unui plan de restructurare fiabil și, presupunând că ar fi posibil să se bazeze pe acesta din urmă, asupra faptului că executarea planului menționat se întemeia în orice caz, pentru primii patru ani, pe realizarea unor pierderi, totul justificând considerarea acțiunilor reclamantei ca având o valoare aproape de zero. Or, trebuie amintit că în anul fiscal încheiat înainte de acordarea măsurii 4 s-au obținut beneficii, ceea ce, pe de o parte, invalidează afirmația Comisiei potrivit căreia reclamanta ar realiza doar „operațiuni generatoare de pierderi” și, pe de altă parte, relativizează relevanța proiecțiilor efectuate anterior în cadrul planului de viabilitate din anul 2009.
- 200 În sfârșit, din considerentul (76) al deciziei atacate reiese că calificarea reclamantei drept întreprindere aflată în dificultate la data acordării măsurii 4 se întemeiază pe indicii mai limitate decât cele reținute de Comisie la data acordării măsurii 1, ceea ce a determinat-o de altfel să aplice celei dintâi doar criteriile prevăzute la punctul 11 din Liniile directoare privind salvarea și restructurarea, în timp ce a considerat că celei din urmă i se aplică atât punctul 10, cât și punctul 11 din liniile directoare menționate (a se vedea punctele 64 și 65 de mai sus). Astfel, în timp ce Comisia s-a întemeiat pe existența unor pierderi, pe scăderea cifrei de afaceri, pe capitalul propriu negativ și pe nivelul de îndatorare al reclamantei pentru a concluziona că aceasta se afla în dificultate la data acordării măsurii 1, numai acest din urmă factor, precum și „nivelul profiturilor aproape de zero” susțin concluzia formulată de Comisie în privința situației reclamantei la momentul acordării măsurii 4.
- 201 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se considere că elementele pe care se întemeiază concluziile Comisiei din considerentul (93) al deciziei atacate cu privire la valoarea „aproape de zero” a acțiunilor reclamantei la data acordării măsurii 4 sunt în parte inexacte, în măsura în care în anul fiscal care

precedă acordării menționate s-au obținut beneficii. De asemenea, trebuie să se considere că, utilizând în considerentul (93) menționat motive comune măsurilor 1 și 4 pentru a constata valoarea „aproape de zero” a acțiunilor reclamantei, fără să se țină seama de factori relevanți precum existența unui capital propriu semnificativ și realizarea de profit înainte de impozitare în cadrul anului fiscal care precedă acordarea măsurii 4, Comisia a săvârșit o eroare vădită de apreciere.

- 202 Argumentul Comisiei, potrivit căruia ar trebui dedusă din valoarea acțiunilor reclamantei valoarea activelor sale deja date în garanție în cadrul unor împrumuturi care i-au fost acordate anterior, nu este de natură să infirme această concluzie. În primul rând, trebuie să se observe că este vorba despre un motiv nou în raport cu cele care figurează în decizia atacată care, ca atare, nu poate acoperi lacunele acesteia constatate mai sus (a se vedea jurisprudența amintită la punctul 194 de mai sus). În al doilea rând, în orice caz, Comisia nu explică de ce trebuie să se stabilească o legătură atât de strânsă între valoarea activelor reclamantei date în garanție și valoarea acțiunilor gajate. În al treilea rând, împrumuturile care sunt însoțite de astfel de garanții sunt, prin ipoteză, deja luate în considerare în datele financiare ale reclamantei reluate în considerentul (15) al deciziei atacate, pe care Comisia se întemeiază pentru a ajunge la concluziile sale privind valoarea acțiunilor în cauză.
- 203 În consecință, fără să fie necesară examinarea celorlalte argumente ale reclamantei, trebuie să se admită al treilea motiv, întrucât aprecierea Comisiei referitoare la valoarea acțiunilor sale date în gaj se întemeiază pe o inexactitate materială și este afectată de erori vădite.
- 204 Având în vedere această concluzie, în interesul economiei procedurii, nu trebuie să se examineze al patrulea și al cincilea motiv și nici al doilea aspect al celui de al șaselea motiv, care privesc un stadiu ulterior al analizei și presupun să fi fost corect stabilite caracteristicile garanției în litigiu.
- 205 Pe de altă parte, deși din al treilea motiv reiese că acesta vizează doar calcularea cuantumului măsurii de ajutor în cauză, iar nu existența însăși a acestui ajutor, trebuie să se arate, în același timp, că caracterul vădit eronat al aprecierii efectuate de Comisie cu privire la valoarea contragarantiei oferite IVF, astfel cum a fost constatat de Tribunal, poate avea o incidență asupra calificării drept ajutor de stat a măsurii în cauză, având în vedere condiția avantajului. Astfel, nu se poate exclude ca, la efectuarea unei reexaminări a valorii contragarantiei oferite, Comisia să fie determinată să aprecieze într-un nou mod natura de ajutor de stat a măsurii 4. În această privință, determinarea valorii acțiunilor reclamantei date în gaj prezintă o importanță esențială în economia generală a deciziei atacate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 iunie 2005, Corsica Ferries France/Comisia, T-349/03, EU:T:2005:221, punctele 319 și 320).
- 206 Prin urmare, trebuie să se anuleze decizia atacată în măsura în care privește măsurile 1 și 4 acordate reclamantei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 207 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de reclamantă, inclusiv a celor aferente procedurii privind măsurile provizorii în fața Tribunalului, conform concluziilor acesteia din urmă.
- 208 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În consecință, Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează Decizia (UE) 2017/365 a Comisiei din 4 iulie 2016 privind ajutorul de stat SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) pus în aplicare de Spania pentru Valencia Club de Fútbol, SAD, Hércules Club de Fútbol, SAD, și Elche Club de Fútbol, SAD, în ceea ce privește Valencia Club de Fútbol, SAD.**
- 2) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Valencia Club de Fútbol, inclusiv pe cele aferente procedurii privind măsurile provizorii în fața Tribunalului.**
- 3) Regatul Spaniei suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 12 martie 2020.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei	2
Procedura și concluziile părților	3
În drept	5
Cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care face trimitere la anexa A.2	5
Cu privire la admisibilitatea argumentației dezvoltate în anexa A.2	5
Cu privire la admisibilitatea celui de al optulea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare .	5
Cu privire la fond	6
Cu privire la primul motiv, întemeiat în esență pe erori vădite de apreciere în caracterizarea unui avantaj	7
– Cu privire la conținutul primului motiv și la admisibilitatea sa în măsura în care privește măsura 4	7
– Cu privire la primul aspect, întemeiat pe o eroare vădită săvârșită de Comisie în măsura în care a calificat reclamanta drept întreprindere aflată în dificultate	8
– Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe o eroare vădită săvârșită de Comisie în măsura în care aceasta a considerat că măsura 1 acoperea mai mult de 80 % din împrumutul subiacent	16
– Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe o eroare vădită săvârșită de Comisie în măsura în care aceasta a considerat că măsura 1 nu a fost acordată la un preț de piață	17
– Concluzii cu privire la primul motiv și cu privire la domeniul de aplicare al anulării	21
Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe o eroare în identificarea beneficiarului pretinsului ajutor ..	21
Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în examinarea compatibilității pretinselor ajutoare	23
Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului nediscriminării	26
Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în calcularea cuantumului ajutorului	27
Cu privire la cheltuielile de judecată	30